

Miroslav Pelikan

O S M I N E

REZOVI

Titraj

Umalo sam dodirnuo , osjetio omamljujući miris pradavnog titraja ,nesputano gledajući širom otvorenih očiju, uzdrhtalih usana, dok bilo smjenjuje ritam divljih udaraca i neočekivanih utiha

Naslutio sam neobuzdanu grotesknu srž, no izmaknula mi je, iznova se uklonila ispred naleta zgrčenih prstiju

Taj kratki osjet u postojanju rijetko se bilježi, većinom prolazi neprimijećen , neznan je i nevidljiv bez tragova i odraza

Koliko sam teških noći skršio podižući uzvisine prepletenih snova, sličili su impresivnim kulama noći, satkani od fine građe nadanja

Klepsidra je moj bolni odraz

Sitni pijesak znamen

Nakon toliko vremena

Nakon gorko suzdržane vječnosti susreo sam se s iznenada otkrivenim licem

Povijeni nos, nježne grudi, polagani, odmjereni korak, s očima boje raslinja, dugi izravni pogled

Ona tajnovita druga, ona je drugačija, ponosna je vladarica misli i kretnji kruga

Slutim muku i nemoć, zar opet isto pitanje odjekuje jezovitim glasom što nosi strah, kada sam već pomislio kako je bespuće utihnulo ispod svodova labirinta u neznanom moru?

Razaznajem gibanje bezglasnoga osmijeha, znajući kako moram i mogu samo koračati , vraćajući se neprestano bezuspješan , tužan i ogoljen ,nakon silnih potraga u sivoj mutnoj, tamnoj povijesti obala negostoljubiva mora

Dilema me izgriza

Jesi li jedina?

Prepoznajem Tvoju zamku, iznova se suočavajući s blijedim odrazom stojeći u hladnom moru ispred tamnih obala

Odrazi

Tvoj se zrcaleći odraz duboko zarezao u moje porozno tkivo, progrizao me je i osudio na neizliječenje

Moćni napitak očaja i beznada određuje pravce plova, to znaju i kentauri, šute, svejedno im je, njima je važno samo ploviti , zatezati užad jedra i dogovarati se s vjetrom, milovati kormila i mirisati mokro drvo broda dok drhti kroz valove

Tko zna gdje su me valovi izbacili, na čiju obalu?

U daljini se vide hramovi i čuju prigušeni glasovi

Gdje sam?

Gdje su kentauri?

Gdje je brod?

Na hridinama ostatke ne opažam

Gdje sam?

Na obali, pričinja mi se da čujem hroptave glasove kentaura dok njihove užarene oči razdiru mi kožu na leđima

Idi do hrama i zahvali se moru , ugasiti ćeš neutaživu žeđ

Konjski rep

Vladaricu resi rep povezane tamne kose dalekih jahača što su izronili iz mitova,
polagani hod i pogled očiju svijetle boje

Uznemiren sam, nakon toliko neuspješna plova, drhtim uhvaćen u mrežu

Izorio me je kobni brod i stalni prigovori kentaura

Ne vjerujem više ni čvrstom drvu kormila, no svejedno u meni se nešto zbiva,
lomi

Iza tankih vrata osluškujem i čujem glas, slogovi se slažu, procjenjujem njihovu
boju i čudim se vlastitoj lakovjernosti i danas dok mi je glava okrunjena
sjedinama

Svejedno neka čudnovata iskra možda opet uzaludno pucketeta u mome
zamorenom tijelu i smiješi se, nadaj se pomorče, tvoja plovidba još nije okončana,
uvijek , nadaj se

Susret

Kad se posve iznenada suočim s njom u dugom, uskom prolazu, osjetim nalet neočekivane uzdrhtalosti, misleći kako je sve to suvišno i prolazim trudeći se ostaviti dojam hladnoće, jedva održavajući ruke opuštenima, dok je moje lice površina nalik mjesечеvoj s mnogo brazgotina

Klepsidra vješto podmeće zamke i u vremenima kada više i ne pomišljam na plov i ne sanjam, tek se s naporom prisjećajući

Razmišljam o svome tijelu, nakupina kože i kostiju, suhe usne, bolne noge, bojažljive misli

Kratko je pozdravljam, brzo koračajući, prepoznajući u času novu raznobojnu sjenu labirinta, sastruganu pozlatu s mozaika mučnih tlapnji dok Kronos priprema podlu zamku

Nada

Nadam se neželjenom i neočekivanom susretu vladaricom duga i uska hodnika s malo svijetla

Zastao bih da mogu, uznemiruje me Ona iz daleke povijesti , stao bih za trenutak kao i nekoliko puta prije dok još nisam bio svjestan opake sličnosti i rekao bih nešto nevažno, suočen s očima boje raslinja

Je li moguće da nisam više pokornik One iz dalekih mora s labirintom, jesam li barem za tren slobodan?

I dok moja lijeva strana iscrpljena tijela naginje suočavanju s tobom tanke horizontale, ona desna s dobrim pamćenjem, podsjeća me instinktivno, koračaj, samo koračaj.

Njezin si dok traje svijet poručuje mi Sjećanje

Svejedno se radujem novim jutrima gospodarice siva hodnika , dok je davnina izbljedjelo poglavlje o moći kruga

Saznanje

Sve su to samo igre klepsidre, onemoćao stižem na tvoje niske obale i grabim te u pritajenim mislima, kao razulareni osvajač ne mareći za vremena koja su prohujala kroz moja jedra a kentauri se smiju i podstiču me, što čekaš, napokon je kucnuo trenutak

Zastajem i strepim, razdire me ljubav majke jer moja je bila uvijek iza moga jedra

Mogu li ja tebi svjetloka oteti pravo na ljubav ?

Imam li pravo na nečovječnost?

Imaš, urliču kentauri s hridi, zbog toga smo i plovili s tobom, zbog tvojih smo nada dijelili svu nemoć s tobom, idi i stani ispred nje, zagledaj se u njezine svijetle oči i reci joj, brod je spreman i danas, iako je već star i umoran

Zamišljaj

Ponekad snim o tvojim zelenkastim očima vladarice duga, uska tamne linije i nadam se

Čemu?

Dodirnuo bih tvoje krhko rame, zagledao se u duboke oči i šutio bih

Jesam li tada davno dok sam slušao jasne zvukove zvona saznavao kakva me budućnost očekuje?

Jesi, šapću zvona, jesi, znao si

Zdvojan odmahujem rukama dok se zvona ne obaziru, znao si

Je li prirodno sanjati o tvojim očima dok sam bolno još uvijek uronjen u prošlost?

Jest, zvone zvona, jest

Sanjaj otvorenih očiju ako već drugačije ne možeš

Tiha rijeka

Stojim posve nepomičan na obali tihe rijeke, oči poniru u zagušljivu močvaru dok me isparenja obavijaju umjesto dodira vila vode upitno me gledajući zburadim očima

Ne čuju se nepovratni udarci vesala u vodu, lađar je daleko, iza visova što se ne vide no ipak, guši me teret prijeđenih koraka uzalud

Od djeteta se pretvaraš u starca u tren oka ne zapažajući mijene i sada si ovdje, na rubu, između tla i vode

Pomišljaš kako bi bilo opravdano osvrnuti se i prepoznavati sa smiješkom ili se mrštiti uz gnjev sjenki prošlosti

No ne osvrćeš se, duboko utonule noge u mokrom pijesku, u gustom blatu ne dopuštaju ti, zarobljen si, dolazak te zatočio u nepomak na obali samotne rijeke dok tvoj ustrašeni pogled prelijeće vrhove nevidljivih gora, vješto okreće trbuh toplim zrakama, snatreći o danima pritajene svjetlosti

Vatra

Dok si s mukom palio vatru, razmišljao si o vremenosti svoga tijela, osjećajući njegov raskorak s rasplamsalim željama, jer dok je kost postajala sve krhkija, jedino se um oslobađao rušeći nametnute ograde
Plamen se lijeno nevoljko uzdiže i obasjava tvoje izbrazdano lice na obali mirne vode

Okružuje te potpuni muk, svečana tišina noći uz pucketavo kikotanje slabe vatre
Podižeš glavu opletenu teškom krunom sjedina i promatraš zvjezdano nebo, sam si, zvijezde su jedini svjedoci tvojih zbrkanih misli

Liježeš pored vatre naslanjajući glavu na ružni komad naplavljenog drva, još je vlažan i mramori nerazumljive priče

Isti ste, njega je izbacila tiha rijeka a tebe su brzopleti koraci dovukli do njezinih sprudova

Opipavaš njegovu vlažnu površinu i prepoznaješ se, slični ste, on je sam i mokar a ti, ti sam i suh.

Labirint

Kada sam prvi puta opazio njezin pogled, nisam mu pridavao posebno značenje, tek svijetle oči raskriljene, radoznale

Težak mi je vlastiti jad, zbog pružene ruke , zatvaram oči i prekidam san, odmičem se od njega, ostavljam ga i zaboravljam, odričem ga se zbog svakodnevna komadića kruha jer moje je tijelo gladno i ne želi se mučiti, snove prepušta noći, ispod zvijezda

Što bi više htio, šapće drvo iz vode?

Zbunjuje me drvo no ne čudim se njegovom govoru, znajući kako je sve oko mene živo i ima vlastitu povijest

I onda, susret u dugom uskom hodniku, prvi nagoviještaj labirinta i mlada žena koju krasi dugi rep jahača s Istoka s čudnim, neobičnim glasom

Lice se vratilo sa sličnim obličjem, eoni su izbrisani, nepovratno starim i samo je mogu zamijetiti

Gledajući tek (samo) vječnu vladaricu labirinta?

Lice

Tvoje lice znam, slutim ga oduvijek, kako se ne bih sjećao svezane kose u konjski rep, znamen jahača iz daleka, polagani, usporeni korak, prepoznajem mistični lik iskovan kroz sve bure kroz koje sam prošao dok sam otvorenih očiju sanjao dodir nedodirljive iznad labirinta jer to je i tvoje i njezino lice, nježno tijelo s malim grudima

Zakratko se zagledam u svjetlinu tvojih očiju i uplašim se, uznemirim se moćnici Sjevera, je li to ona i ovdje dok rijetko sanjam a brod je tek nakupina ostataka na dnu ?

No priznaj, veseli te svaki njezin pogled dok pognute glave odmičeš niz hodnik, hineći, kako ništa nisi opazio

Ona je vladarica prolaza što vodi u labirint, to znaš i strepiš, zar opet tajna koji niti jednom nisi odgonetnuo?

Umor

Umoran sam ali i potaknut nataloženim mislima zbrke o tankoj vladarici

Što se zbiva sa mnom?

Tijelo mi je istrošeno no tlapnja traje u nedogled

Držim na okupu svoje prašne kosti, one škripe i dahću, hajde izdrži i mi ćemo dati svoje, istrpi

Da me vjerni kentauri opaze ne bi me prepoznali, ne, to nisam ja, to je netko ostario prije vremena zagušen u vrtlozima vlastitih emocija, netko nepoznat, namjernik, tko zna kako se dočepao naših obala

Umor me tišti i tlači, prigiba me tlu, dok se snovi suprotstavljaju i odupiru, govoreći na uho umoru, pusti ga, ostavi ga na miru, prepusti ga nama

Umor se odmiče poput nepoželjna dima, briše svoj trag i nestaje

Ostajem iznova sam sa svojim izmorenim tijelom i snovima što neprestano brbljaju, smijući se neobuzdano

Preci

Moji me preci promatraju dok maštam o tvome mladom tijelu i čude mi se, mi nismo bili takvi pjesniče labirinta

Sada si spao na dugi, uski hodnik, želeći odbaciti veličanstvene labirinte prošlosti, mi te opominjemo, pazi se, hodnik je tek djelić svemogućega, zagonetka, klimaju glavama a ja im odmahujem osmijehom i ne razumijem kako me mogu vidjeti, umalo sam dosegnuo željenu obalu, istina, u drugom dobu, no obala se jasno nazire

I dalje šute, stisnutih očiju, muk, neugodno mi je i mislim, što oni znaju o prošlosti dok se hodnik širi i osjećam vjetar što mrsi svezanu kosu

Preci sjede oko male vatre i šute, ostavili su me iznova kao i uvijek, znam, svaki od njih rješavao je svoj problem sasvim sam pa ću i ja, kročiti ću i ja kroz, dugi, uski hodnik

I tada?

Zastati ću, misleći na njih

Oči

Svaki puta kada se suočim sa njezinim očima, svijetlim poput raslinja, pomislim na crnilo Omfalinih zjenica i zgrozim se nad vlastitom nevjerom, mogu li gledati nekažnjen, neopomenut?

Njezine oči luče sjaj, bljesak radosti u samo jednom, iznimno kratkom čudesnom vremenskom odjeljku, prepune su vatre a ja se branim sjećanjima na davni, već posve zamrli osjećaj

Prođem pored nje, ne znajući zašto se branim, pokušavajući se osloboditi dok njezin nježni pogled nadire i slabi me, mogu li izabrati i biti barem zakratko skriven u sjeni tvoga tijela vladarice mitska labirinta?

Možda me starost riješi ove muke i oslobodi me, raskine sve lance i otpusti iz ruku svojih moje umrtvljeno tijelo

Dopusti, neka se moje trošno tijelo skrši ispod njezinih nogu ne dotičući ni ruba ljubičastog

Preci

Zastani za trenutak, odmori svoje umorno srce, predahni, udahni duboko,
snažno, razmisli, pa tek onda pogledaj što vidiš iza vrata od tankog drva, reci sebi
što naslućuješ, diši polako, sasvim usporeno diši i pronikni kroz drvo
Što vidiš, šapću precima, što si opazio, sada, pluća prepunih zraka, što vidiš?
Zagonetku, stalno vidim i osjećam tajnu, pitanja bez odgovora
Da, mrmljaju precima, i mi to vidimo, unatoč svemu, vidimo isto
Šutnja, teška tišina nadvila se iznad i pritiska nas
Osvrćem se i ne opažam oči predaka, pognuli su glave, bez glasa su
Nešto čudno u meni vrije i buni se, oslobođene tajne i želje predaka poguraju me,
pokucaj na vrata, vrijeme neprestano teče, u nepovrat
Labirint bez izlaza slični mom licu, ostarjelom kormilaru s potonulog broda

Zrcalo

Pogledaj se u zrcalo sjedokosi s krunom guste kose, osjećaš bol u nogama a i srce te opominje, lađar bi mogao biti blizu ako izgubiš na oprezu, pogledaj se mirno, sličan si gradovima koje se opustošio uzaludno je tražeći na nepoznatim obalama

Krvotok ti zastaje od lika što ga staklo prikazuje, ne, to nisam ja, to je netko drugi

Priznaj i zrcalu i sebi, isti ste, sasvim slični, onaj u zrcalu je ponešto realniji, shvaća vrijeme, dok ti ništa ne razumiješ starče

Umoran sam, ispražnjen, zrcalo je tek (samo) odraz života a snovi se na njemu ne opažaju, jest, prepun sam zamišljaja i danas dok me zubi ostavljaju a kosu mrsi vjetar što jedra gura prema Južnom moru

Brijeg

Zamisli brijeg na kome si nekoć sjedio s djedom i crnim psom

Djed je već bio jako star ali blistavih očiju, s isuviše želje u srcu od bilo koga, sjećaš li se toga dana, nježnog zvuka zvona izdaleka i lahora što promiče kroz lišće ?

Slijede stavci veličanstvene šutnje

Sunce je visoko, toplo je, sjene drveća brane nas, gledamo prema zvoniku i čudesnoj zemlji što se prostire ispod, rijetki oblaci na nebu

Znajući

Više nikada neću doživjeti ovaj trenutak

Prolaznost

Sve prolazi, mijenja se i nestaje a ja još uvijek ustrajavam na svojim, sve blijedim sjećanjima što su me odavno zaskočila

Iako još uvijek osjećam toplinu onoga davnoga dana i čujem ptice kako brbljaju u granama rijetkog drveća, nisam sklon zaboraviti kako me klepsidra stiska i opominje, to je samo jedan dan, s mnogo prigušenog svjetla i ni po čemu neobičan, tada sam možda po prvi put naslutio prolaz prema Južnom moru, ugledao zakratko ljuti nos drvena broda, doista, tada je sve počelo sa zvukom zvona

Moje je sjećanje blijedo no zvuk zvona je jasan, čujem ga i sada

San

O čemu sanjaš prinče mrtvih (ugaslih) mora?

Oslobodio bi svoje trulo, trošno tijelo okova prošlosti, odbacio bi sva blaga koja si oteo i smjerno, ponizno, klečao ispod njezina prijestolja čekajući kratki trenutak vječnoga sjaja i njezin hitri dolazak

Dodirnula bi te krilom plašta i ne pogledavši u tvoje izbrazdano lice, držeći glavu visoko, no, bio bi sretan, izgubljenik je dočekaao rijetku milost, odahnuo bi i rekao sam sebi, napokon

O čemu još sanjaš gonitelju jedara i kentaura?

O trenu kada sve prestaje i ti samo gledaš u njezino lice tonući u crnilo očiju
Ona te i ne gleda, ne zamjećuje te, ti si bijedni ispljuvak mora a ona je vladarica labirinta a ne tek žena s obale

O čemu možeš sanjati starče što se uistinu naslanjaš na kormila?

O brodu, o brodu koji plovi u susret događajima koji se neće nikada i nigdje desiti, samo da brod izdrži

O čemu sanjaš vladaru s krunom od sjedina?

O danu kada je sve pošlo naopako i o vjetrovima koji su me nagnali (nagovorili) ploviti

Lažni izlaz

Promičem kroz duguljasti tamni hodnik okrunjen spletom uzburkanih misli, sporog koraka, lijeno razgrćući pramenje sivila, sve dok ne dosegnem slabo svjetlo koje klizi kroz mutno staklo iznad jednih vrata i začudim se iznova, lažni izlaz

Naizgled moćni, kobni labirint raspline se s nekoliko kapi svjetla koja me primamljivo miluju i pozivaju, kreni prema jugu, prema davnom moru, isti je pravac, plov je jednake mučne dužine s mnogo neizgovorenih riječi

Okrećem se drugim vratima nasuprot i ulazim odlučan, svakako se oduprijeti napasti, mada znam kako me i s ove strane očekuje slično otkrivanje zatamnjenog lica labirinta, sve je isto, samo je pogled iza kormila usredotočen prema sjeveru, sve je isto, oba su mora varljive vode

Svi su njegovi izlazi lažni i zato je labirint jedinstven, neponovljive strukture izrasle u mit

Glasovi

Katkada začujem neobični glas kod označenog izlaza iz labirinta i nisam posve siguran, čiji je smijeh?

Smije li se ona jasno i čisto ili to odzvanja dah duboka labirinta?

Što više osluškujem sve sam dalje od saznanja

Možda, možda se u njezinom prpošnom smijehu zrcali izbrazdano lice labirinta, gospodara neba i zemlje?

Protječe li njegova moć kroz njezine vene?

I tada sam shvatio. I ona je čuvarica drevnoga zdanja a Zaboravljena nekada je njime vladala, povezane su istim moćima, lažnim izlazima jer pravoga spasa labirint nema, on guta namjernike i pokatkada kroz smijeh žena raspreda priču o odgonetki, o spasenju koji je nadohvat, odmah iza nekih običnim vrata

Smijeh

Tvoj smijeh hući kao zlokobna rijeka, iznenada zaživjela usred pustinje, kratkog ali žestokog daha, glasovi odjekuju ispod svodova u mračnom podzemlju dok se sila valja i izranja kršeći suho tijelo tla, sudarajući se sa svjetlom uz prasak
Tvoj je osmijeh satkan od krikova u posljednji tren onemoćalih ratnika da podignu štit i zadrže koplje prije nego li se skrše u prašinu koju će uskoro natopiti bujica
Tvoj se smijeh čuje i kada varamo i zavaravamo se, govoreći jedno i misleći drugo
Tvoj je osmijeh obmana, varka, zamka za nevješte
I sve si to ti, dok osluškujem čudesni smijeh, ne obazirući se

Susret

Susrećem te slučajno, doista, nije bilo nikakve namjere, dogodilo se, susreli smo se

Ne vidim u polutama tvoje svijetle oči dok osjećam jasni, dugi pogled i poput umorna mornara u zabačenoj luci odmahujem rukom, uzvraćam osmijeh, bez nekog posebnog izraza lica nadam se i stupam u svoj dio labirinta, zatečen vlastitom nemoći pomalo ljut na neodupiranje, ogorčen dubokom ranjivosti osjećaja što se neprekidno propinju u mojoj utrobi

Napokon zatvaram spasonosna vrata, mogu odahnuti i grozničavo prebirem po zbrkanim mislima, prepletenih neposrednim utiscima, brzo i plitko dišem, borim se svladati naraslu uzbuđenost i shvaćam kako opet tegobno dišem, oslonjen na tanka vrata

Zatvaram oči i ipak nekako sporije, dublje dišem, gotovo je

Kretnja

Ponekad opazim tvoje graciozne kretnje, lagano se i skokovito krećeš, silna je moć tvoga mladog tijela, zamahuješ s repom i otkrivaš dio lica, oči se sjaje
Zastajem i pomalo stidljivo zaključujem, lijep trenutak tijela u pokretu, vješto promičeš, nesputano, slobodno, nema granica gesti
Poželim biti nevidljiv, prateći te u stopu, ne, ne bih te dodirivao, samo bi promatrao i upijao očima tvoje kretnje i uživao u mirisu kose
Ne, ne bih te doticao jer tada bi čarolija prestala, samo bih te pratio kao prozirni duh i smijao se tvojim pokretima
Ponekad primijetim tvoje graciozne kretnje i sjetim se nevidljivog koji te u stopu prati, tada se nasmijem dok se ti okrećeš i gledaš u moje usne a ja samo šutim

Oči

Što vidim u tvojim svijetlim očima?

Što se u njima zrcali?

Čuje li se išta u tvome pogledu?

Misterije odjekuju , bruji zamoreni labirint i upozorava na svoje enigme

Nastojim ušutkati labirint, prekorijevajući ga, daj mi samo nekoliko minuta, zašuti na trenutak i pusti me na miru, samo trenutak

Labirint uvrijeđeno zamukne i odmakne se, cijela građevina škripi dok očekujem da se drevni svodovi sruče na moju glavu

Evo šutim, ne postojim, ne obaziri se na hodnike, šutim

No tren je prošao, magija je nestala

Odmahujem svodu, kasno je

Gdje si?

Gdje si drevna vladarice, bešćutnice ?

Što radiš iza onih visokih prozora, između nagomilanih kuća, iznad uske, bučne ulice?

Kakve te misli salijeću?

Sjećaš li se?

Ponekad?

Ne, tek ponekad se prisjetiš s mukom i budiš se u svom svijetu

Gdje si tamnokosa, kako bilježiš vrijeme, osim svakodnevnom dosadom života?

Ponekad vidim tvoj tanki, povijeni nos, male grudi, tamu tvojih očiju

Gdje si?

Vrijeme se istrošilo i umuknulo je, čini se bez razloga,
Ne,sve je s razlogom

Tražim te u bespućima tame, znajući nikada te neću tako vidjeti kao onoga dana

Dva lica

Vas dvije potpuno ste iste, iako pripadate različitim vremenima, obje ste podložnice labirinta, dok vas tražim bezuspješno, bez volje, slab, nemoćan s dugim trncem u srcu koji me goni dalje, samo dalje

Različita boja kose, drugačije oči, male grudi i neposredni pogled, vladarica i čuvarica labirinta

Iste ste i različite, ponekad vas ne razlikujem

Jedino je moja kruna od sjedina stvarnost, a vi ste tlapnja, varka

Pogni glavu i priznaj poraz labirintu, zgazilo te vrijeme, jedino si se protiv njega i borio a one, one su samo ukras na pročelju hrama

Samoća

Osjećam bolno svoju samoću, prepoznajem je lako, mogu je razdijeliti na pravilne kvadrante, taj je ostavljeni svijet precizno označen. Cijela povijest suviše znanosti

U samom sam središtu zaboravljenog svijeta, poput sunca, bez sjaja i topline, tek ogoljeno središte

Zapravo sam pustinja, gola, neplodna, negostoljubiva, opaka, vražja, to sam ja, pijesak što teče u nepovrat

Razgovarao bih s riječima, no one šute, nijeme su, nepokretne, mrtve

Grizem komad staroga kruha, pomišljajući kako mu okus nije loš, imam kruha, grizem, zasićujem glad, kruh me tješi, nisi sam

Umoran sam a što je s nama?

Skaču kentauri, a mi?

Samoća je poput prazne boce nekad ispunjene opojnim vinom
Prazna, samo staklo odzvanja

Mogu li sanjati?

Mogu li sanjati?

Ne

Sve si potrošio u lukama koje si ubrzo zaboravio

Ne, ne možeš sanjati

Probudi se, brod pristaje, tko zna gdje je, probudi se, otvori oči, suoči se, daleko si izvan svega

Mogu li barem na trenutak sanjati?

Ne, to je za one koji posjeduju moć

Ti nemaš ništa

Ti si gola ništica

Znamen bez oznake

Podigni jedro i otplovi, izvan ovih mjera, otplovi

Ti si praznina, mada toliko ploviš

Mogu li sanjati?

Ne

Tvoje snove sanjaju nepoznati

Plov

Kamo plovimo, mrmljaju kentauri, kamo plovimo i pogledavaju me ispod oka?

Kamo plovimo, bruje kormila?

Kamo plovimo, huče jedra?

Kamo?

Ne znam

Ne znam kamo plovimo

Pramac reže uspavano more, ne opire se, pušta nas da plovimo

Dobro je dok plovimo, dobro je

Kamo, zagreca krma broda, kamo?

Dalje u nedogled, u nedohvat, šutim izgovarajući iščekivano

Kamo plovimo, brunda pramac?

Samo dalje, šište glasovi

Trljam kapke i sjećam se svjetlooke, samo dalje, prema sjeveru, ionako svi putovi vode na jug

Zaborav

Mogu li zaboraviti vladaricu tamnih očiju?

Mogu li zaboraviti pogled na tvoje usne?

Mogu li se suočiti s neugodom sjećanja?

Ne .

Tamniš, blijediš, nestaješ.

Gdje sam u toj mučnoj priči?

U zaboravu, kliču u glas kentauri

Obaram glavu, bez glasa sam, dok me mrzovoljna posada promatra

Razgovor

Hej pomorče kvrgavih ruku i suha tijela, zašto ne zaploviš već jednom?
Moji su mornari mrtvi, kentauri su pronašli svoja udaljena brda i svete pećine
gdje će podizati čudne potomke

Što je s brodom sjedokosa kruno?
Brod se pridružio tihom dnu usplamtjela mora, davno prije mnogih naraštaja

A ti, što je s tobom?
Ja samo zurim u more s očima što ne vide, tek moje tijelo osjeća trpljenje i govori
mi sve slabije, još dišeš

Hej pomorče ranjenih ruku, pridruži se prvoj posadi koja te je voljna prihvatiti?
Ne, sam im kažem ako pitaju, nosim kob, nosim nesreću, odbijem ih na vrijeme
kako me ne bi bacili s broda nasred mora

Zbogom ili do sutra pomorče kvrgavih ruku
Do jutra samo

Obala

Ostajem sam na tihoj obali teško podnoseći jedva čujne zvuke, sklanjajući se od rijetkih radoznalaca koji hrane svoje ogavne duše tuđim nevoljama i glasovima o smrti iz daleka

Polako dišem, osjećajući toplinu podnevnog sunca, dobro je, mogu gledati u lijene valove što dopiru do mojih nožnih prstiju i nitko neće opaziti moj blagi osmijeh upućen moru, njegovoj moći i nitko me neće prekidati u bezglasnoj molitvi, a kako mu se dugo i bezuspješno molim cijelu vječnost, cijeli život

Buka izdaleka, odmičem, uklanjam se radoznoj svjetini

Starac isprekidana koraka vuče se prema utočištu, prema prvoj praznoj rupi u stijenama iznad luke, to je dobro mjesto za promatranje, nitko me ne ometa, mogu gledati more sve do svoga konca

Rupa u stijeni

Rupa u stijeni nije veća od moga skromnog ležaja na onome davnom , od svih prokletom brodu, mogu se okrenuti na bok, mogu sjesti s ispruženim nogama, ne kisnem, rupa je suha, ali nema mjesta za vatru pa je palim vani a vjetar je usmrćuje i hladi me, želi me otjerati iznova na plovilo, govoreći mi, ostani tamo, pripadaš plaveti, napusti rupu , ostavi je za nekoga meni dragog koji se sklanja od svijeta

Ti bježiš od mora a ne možeš bez njega, ostavi moju rupu na miru, sikće vjetar i huji svojim podlim krilima, idi već jednom svome moru, ostavi moju zemlju i moju rupu u stijeni
Sklapam oči i čudim se vjetru, ne, ovaj nije kao oni s kojima sam se stoljećima borio nizašto

Vjetar

Napokon, već umoran od stalnih prigovora, popuštam vjetru i ostavljam dragu , toplu udubinu u stijeni i odmičem niz obronak, praćen kikotanjem vjetra, napokon, i on me se je riješio i pogurao prozirnim krilima prema obali, prema zagrljaju mora.

Saplicem se i padam, pomaže mi blijedi ustati i šapće, izdrži, ti si čovjek od mora, što će ti neugledna rupa?, Ti si oplovio cijeli poznati svijet, istina u bezuspješnoj potrazi, no oplovio si ga, sijedi kralju opetovanih pokušaja

Ostavlja me na obali

Sve je utihnulo

Opružam se i čujem glasove mora

Došao si kralju sijede krune, došao si

Sačekaj jutro i sve će biti bolje, raskošnije od rupe u stijeni

Jedro na obzorju

Kada ugledam prvo jedva vidljivo jedro na obzorju, znati ću, kucnuo je trenutak da zauvijek ostavim tvrdo stijenje obale i prepustim se moru
Iznova ću ploviti, bez razloga i bez prave potrebe, no, ploviti ću po navici kao što i činim cijeli život, misleći kako moje namjere imaju stvarnu svrhu
Hoću li biti sretan, pothlađen, na nesigurnom plovilu uz mnoštvo neizgovorenih riječi koje bi vodile brod prema cilju, samo da su na vrijeme izrečene?

Ne, nećeš biti sretan, unose mi se krila oblaka u lice, budi sretan što možeš ploviti

Zar to nije sreća, potvrđuje Sjeverac

Na tom ću bijednom brodu otploviti u susret već određenim zbivanjima hineći kako ne znam za njih

Na tom ću brodu možda otploviti i dalje, tko zna, možda do ulaza u Južno more, jednom, svakako

Brod

Hoće li me posada prihvatiti?

Sličim li njima?

Ili sam drugačiji?

Moji ožiljci nedvojbeno potvrđuju njihovo nepovjerenje

U pravu si, plovio sam sa svima, protiv njih i vjetrova, uvijek smo bili nasuprot a sada bi se skrio na njihovom žalosnom brodu

Možda me i ne prepoznaju, možda ne uoče moje duboke rezove, koji više od svega izvikuju

Jedro se napinje, zatežem užu, šutim i osluškujem

I oni šute i oni su u neprestanoj potrazi za nedosegnutim

Jedro se napuhnulo, brod klizi, drvo škripi, jedno smo

Zatječe nas noć na otvorenom moru., bez vjetra, valja sačekati jutro, posada

mrmori i liježe na počinak

Vjerujem kako i drvo broda spava, samo kormila bdiju

DEMONI

I

Sramežljivo proviruju ukrašeni neobuzdano razbarušenim kosama, navješćuju se, najavljujući konačni dolazak iz slojevita i mutna zaborava, žele se izravno suočiti s iznenađenim licem, koga ni ruke ne podržavaju, drhte
Promatraš ih najprije s tek malo podignutim kapcima, oči su uznemirene, prepoznaju došljake i njihove zvukove
Naposljedku se ukazuje u cijelosti bratstvo demona, okamine prošlosti pršte od života
Brojni su i moćni, uigrana ekipa, svi su kao jedan a jedan je uvijek kao i preostali, nedjeljivi su
Šute, bez glasa su
Muk
Moj ih uznemireni jutrošnji san s čudom promatra i ne razumije cijelu priču
Šutim i ja
Sučeljeni smo, čini mi se bez razloga, a po svemu ni oni ne znaju zašto su ovdje, ispred mene, postrojeni i posve neodlučni
Muk postaje sve zgusnutiji, osjećam njegov teški volumen
Ne skidam pogleda s njih
I oni su jednako oprezni, suzdržani
Grozničavo razmišljam i polako se pomičem na stranu
Oni su i dalje nepomični, no prate me pozorno pogledom
Iznenada riječ, glasno izgovorena, dopire iz daljine
Bratstvo se jedva vidljivo uskomeša
Još jedan dugi pogled prije njihova nestanka, stapaju se s blijedim zrakom, isti su, posve su isti
Odahnem, duboko dišem i mislim o neobičnoj posjeti, nema dvojbe, došli su me upozoriti, pojavili su se tek za trenutak kako bi me podsjetili na njihovo stvarno postojanje

Opomenu satkanu od muka još čujem
Tu su, odmah iza najbližeg sloja zraka, tek su tankom opnom odijeljeni

I I

Te sam se tihe večeri nastojao prisjetiti barem jednog njihovog lica iz brojne skupine demonskog bratstva

No, nisam mogao, sjetio sam se jedino pravilnosti lica s radoznalošću se pitajući, sličice li mi oni uopće?

Jesu li svi moje potomstvo?

Ima li među njima i onih koji mi ne pripadaju?

Ima li i onih koje moj davni strah nije otjelotvorio i dao im zlokobne oči?

Doista, brojni su i svi su kao jedan, kao ja, znači, svi su moji, nema tuđinaca u redovima bratstva

Dobro, barem je to jasno, sve sam to ja

Prvi san me zbunjuje i podbada, mnogo ih je, iznenađeni

Odmahujem rukom snu s odgovorom na stisnutim usnama, što se to tebe tiče varljivi

On je uvrijeđen i ostavlja me tami noći, mrmljajući, evo ti je, budi s njom

I I I

Danonoćno razmišljam o tajanstvenoj posjeti bratstva, pokušavajući odgonetnuti prikriveno značenje

Možda me moji demoni jednostavno žele upozoriti na neskrivene prikaze u čijem se zamršenom svijetu tegobno krećem, vjerujući, mada sa stanovitom skepsom u jedinstvenu moć svjetlosti

Možda, sve je upitno, i njihov i moj svijet

Valja zaboraviti na neočekivani dolazak brojnih koji će me prvom prigodom iznova podsjetiti kako nisam posve sam u svome tijelu

Dijelim ga s njima i ne znajući sve dok zaborav ne utrne poput slabog plamena svijeće i sve se zaokruži u crno

Ipak, dobro je, bratstvo miruje, nisam uspio izbrisati iz sjećanja dolazak mnogih, pantim ih, iako im lica ne raspoznajem, zar sam toliko različit od onoga što mislim da jesam?

Moram se naviknuti na prisustva brojnih, to je grozovita cijena života za tijelo koje je samo jedno

I V

Ponekad se ukaže slabašna nada, pritajeno iščekivanje, kako je sve ono, onaj nesvakidašnji dolazak brojnih na moje puste obale otkrhnuti djelić dodira groze iz nekih drugih života nestalih tijela

Nasmijem se kratko moćnoj tlapnji, ne shvaćajući kako uopće tako nelogično uspijevam i zamišljati

No vrijeme protječe, klepsidra se okreće, vođena nepoznatom rukom, bili oni iza tanke opne zraka ili ne, svejedno

Napokon, demonsko bratstvo živi oduvijek negdje pored nas, katkada se zarije u onemoćalo tijelo i ne pušta ga, stežući snažnim vilicama rahlu kost

Ne obazirati se na njih, neka ih, toliko je paralelnih svjetova, no, valja se čuvati nepromišljena poteza koji ih naglo bude i onako razgoropađeni sučeljuju se s nama, mada se mi i dalje naivno pitamo, čemu sve to?

V

Vjerujem kako se u svakom od mojih demona, na njihovom pravilnom,
bezizražajnom licu zrcali barem dio moga odraza

Ne moram vjerovati, jednostavno znam, i oni su moje teško stečeno potomstvo,
neživo ali trajno, s mukom na stisnutim usnama prepunim prijetnje u gestama
koje iskazuju kada onako brojni tvore čudesni četverokut bratstva

Ne smijem dopustiti zbrkanim mislima da ovladaju umornim tijelom jer ono ima
sasvim druge planove za budućnost

Bilo bi dobro moći se popeti na udaljene visove i prepustiti se ledenom vjetru,
otvoriti mu se posve, raskriliti se i propustiti kroz žile, srce, kosti šiljke leda
Gubim vrijeme koncentrirajući se na besmislene ideje dok tijelo ubrzano stari ne
obazirući se doista ni na što

VI

Kada jednom očistim slučajem ostavljene nakupine proživljenoga, bez obzira jesam li bilo što upamtio i sperem sa svoga uspravnog tijela taloge proteklih vremena, biti ću posve čist, očišćen od svega suvišnoga i imati ću samo jednu ideju, ne uprljati se više, pomno paziti na svaki pokret, na svaki dodir
Ostati pročišćen, prozračan uistinu, sličiti zraku koji žedno upijam

Noćna pjesma

Jedne su tihe večeri, doista ničim izazvani, jedan za drugim, dovlačeći se strpljivo ispred mene, otmjenim pokretima skinuli gotovo prozirne maske, čvrsto ih zatim držeći u lijevoj ruci jer su desnom s uperenim prstom pokazivali na mene, na moje oči, na moje ruke, na moju krunu sjedina

Stajali su posve nepomični, čini mi se dovoljno za dugotrajno istjecanje sitnih zrnaca u klepsidri

Šutjeli smo, čulo se kako se zrnca ravnomjerno urušavaju

Trepnuo sam u toj suhoj vječnosti tek nekoliko puta, bojeći se njihovih naglih pokreta, pogledom ih zadržavajući na sigurnoj udaljenosti

Najprije je onaj koji je upirao prstom u moju kosu spustio ruku a za njim, ravnomjerno i drugi

Iznova su navukli prozirne maske, brzo se okrenuli i stopili se s tamom noći

Sledio sam se od pomisli, uopće nisam vidio njihova otkrivena lica

U što sam onako napet gledao?

Pazio sam samo na njihove iznenadne pokrete, koji se nisu dogodili, ne vidjevši lica brojnih

Poruka iz tame?

Opomena za budućnost?

Tko zna?

Otkrivaju se a ja ih ne vidim, gledajući njihove geste, čujem tek titraje guste tišine

Pjesma ljeta

Nakon onog čudesnog otkrivanja i skidanja prozirnih maski, demoni me više nisu posjećivali, valjda su zaboravili na mene ili su pronašli nešto zanimljivije
Lijepe su to bile noći, posve prazne s rijetkim snovima, većinom besmisleni, no
noć s nekoliko sati ugodna odmora
Svjetlo je nadvladavalo tamu, toplina se uspinjala po nebeskom svodu, znojio sam
se, no opušten, možda me više i ne posjete
Pa i zašto bi, skinuli su maske, odali su se, što više mogu učiniti?
Zauvijek nestati iz mojih teških snova?
Tada sam se jednostavno dosjetio, ne treba ih prizivati
Idućeg jutra zapisao sam nekoliko zbrkanih misli o čudnim posjetama i papir
stavio ispod siva kamena, negdje u polju na sjeveru
Kamen ih čvrsto pritiska, ostanite tamo u dubini i prepustite me nekolicini lijepih
dana koji mi preostaju
Zbogom bratstvo ili doviđenja
Zbogom ili doviđenja brojni

GLAS

Smijeh

Kako njezin smijeh čudno odjekuje, u njemu se čuje zlokobni, zloslutni huk rijeke
što sve nosi u svom naručju sjurujući se u duboko, mračno podzemlje
U njezinom glasu blješti visoko uzdignuto oružje iznad glava nemoćnoga
U tom je neobičnom glasu naviještaj nevolje, opasnosti od koje se ne može izbjeći
To je glas neizbježive sudbine, osim, ako joj se ne ukloniš s puta u dugom uskom
hodniku ispod visoka svoda
Ipak njezine oči, one ne pripadaju tom zlokobnom glasu, vjerujem
A glas, taj huk, čiji je?
Tko ga namijenio blagom licu svijetlih očiju?
Tko je tako moćno razdijelio ljepotu od groze?
Ne nalazim odgovora, zdvojan zatvaram oči i skrivam se iza kapaka
Tko?
Njezin smijeh se jasno čuje, i kada je posve tih, jednako opominjuće zvuči i prijeti

Zavodljiva gesta glave

Ne sjećam se da sam ikada opazio tako raskošnu, zavodljivu geste glave svjetlooke
mlade žene s upletenim repom smeđe kose
I njezine oči slijede gestu, poniru prema meni, dok prolazim mimo nje, ni sam ne
znajući što bi valjalo učiniti
Prepoznati gestu i nasmiješiti se ili samo proći?
Dok se odlučujem ona je nestala iz moga vidokruga
Šutjela je i glas nije odjeknuo
Srećom muk, iznova bi se uplašio boje i tona toga nesvakidašnjeg glasa
I uvijek isto, stalna scenografija s malo svijetla i njezin jedva nazirući, razdirući
nijemi pogled
Ipak, rado se prisjetim te jedinstvene, zavodljive geste glave žene o kojoj ne znam
ništa, tek da ima svijetle oči i ponekad kosu upletenu u rep
Da, lijepa gesta, otmjena, odmjerena, nježne žene
Ponekad izmijenimo pokoj u riječ, svakidašnju, bez prava značenja
Osjećam zadovoljstvo kada se suočim s njezinim pogledom, no odlazim, bojeći se
riječi koje me zvukom plaše

Tišina

U potpunoj tišini valjalo bi uživati u zelenim kristalima njezina duga, izravna pogleda, dugo, dugo, stojeći nijem ispred nje, u tami uskog hodnika
Ona bi tek nakratko nekoliko puta nakrenula glavu, tek toliko da opazim male naušnice što blijedo svjetlucaju
Promatrao bi je šuteći, strepeći i od najmanje dodira, kako se ova nijema svečanost ne bi urušila kao kula od visoko uzdignutih karata
Pogled joj je prodoran, ne branim se, otvaram se dubini očiju, raskriljujem se
Vrijeme odmiče i ona tek malo rastvara usne
Nepomičan sam, užasnut od pojave glasa koji ću začuti
Kako je takvo što moguće?
Okrećem se i odlazim, neokrznut glasom
Dokle?
Kamo krećeš uplašeni?
To je samo njezin glas
Glas koji teče iz njezinih očiju, najprije poput izvora a zatim kao rijeka, nabujala i neukrotiva
Kamo krećeš uplašeni?
Suoči se, ponajprije sa sobom a onda s njom
U tebi leži tajna glasa

Deset dana

Deset dana u dalekom gradu na istočnim širinama donijelo je tek nekoliko jedva opazivih mrvica mrva i spokoja mome izmorenom tijelu

Vjetar me je šibao danima, razbuđivao me , održavao budnim, širom otvorenih očiju upijao sam prostor oko sebe, pozorno osluškivao zvukove koji su me u dražesnoj kakofoniji okruživali

Soba s visokim stropom i dva velika prozora spajala me je s tim nepoznatim svijetom dok sam opušten upijao noćni zrak

Svako je jutro naviještalo smiraj, posebice kada bi se vraćao u hotelsku sobu nakon dugih jutarnjih šetnji

I onoga iznimnog dana kada sam prepun neskrivenog ushita dotakao bijeli zid hrama i ubrzo stupio u njegovu veličanstvenu unutrašnjost dok se neposredno iznad mene miješala jutarnja svjetlost i tonovi starih, svetih napjeva

Već dugo nisam osjetio tako silno zadovoljstvo, pomiren s davnim precima
Tek deseto jutro donosi dobro poznati nemir, vraćam se natrag

Jutro, mučno i tegobno lagano prerasta u sate povratka

Četiri riječi

Izrekao sam iznenada pri slučajnom susretu s njom, četiri, činilo mi se poslije, posve trivijalne riječi, baš ste danas lijepi, kao da je drugačija nekih drugih dana
Zahvalila se s dvije riječi, hvala, hvala, s visokim tonovima u glasu
I sve to u prolazu, bez zaustavljanja, poput dva viteza na turniru što se neštedimice sukobljavaju, samo ovoga puta izmjenjuju uljudne riječi
Nisam li trebao zastati i to joj posve tiho reći, gotovo šapnuti
Rekao sam joj te četiri obične riječi hodajući bez i malo zaustavljanja, dosta glasno i zapravo je taj susret sličio suočavanju dva glumca iza pozornice, kojima se ponekad omakne iskrenost, zar ne?
A mogao sam i reći da ima lijepe cipele iako se ne vide dobro u polumraku
Mogao sam ,mogao
No rekao sam i ti su glasovi naprosto iskočili iz moga grla, kao da su jedva čekali da ih oslobodim
Je li očekivala te riječi ili neke druge?
Ne znam, nekako sa strahom pomišljam na idući susret kada ću vjerojatno biti nijem i odbojan

Hodnik sa stepenicama na početku ili kraju

Stojim pored teških vrata i čekam da se otvore

U trenu opažam njezinu siluetu na dalekim stepenicama

Promatram je šutke, kaže dobar dan, dok se vrata otvaraju i ja ulazim, ne rekavši niti riječ, ne učinivši ni najmanju gestu

Vrata se zatvaraju dok su moje misli ostale u hodniku i grozničavo razmišljaju što je valjalo učiniti. Napokon se one javljaju i ohrabruju me, učinio si baš ono što je trebalo, ništa, baš ništa, sve je ovo tek iluzija

Glasovi

Ponekad začujem njezin neobični glas što s lakoćom prolazi kroz tanko drvo vrata i nasmiješim se

Obraduje me i njezin kratki smijeh

Zastanem za trenutak i zakoračim dalje, misleći o čovjeku koji ne može dosegnuti tuđe a čini mu se kako ga krasi ustrajnost, sustavnost u ponašanju, obzirnost u geastama, pažljivost u rukovanju riječima i sve to uzalud

Ne, mogu samo proći, niti ne pokušavajući maštati o nemogućem, samo koračati neprestano u krugu, od vrata do vrata, od polumraka hodnika do glasa što izvire tu odmah pored mene, iza zida.

Odluka

Valjalo bi donijeti odluku i ograditi se od svih onih budućih, slučajnih gesti pokušaja dodira i straha od riječi što iskaču nekontrolirano iz grla

Određiti mjeru i biti siguran kako će iznjedriti tihu budućnost, vrijeme bez iznenadnih potresa i olujnih udara izniklih iz utihe

Kako se obraniti od sebe samoga, dok ti um grozničavo promišlja kako pomoći uznemirenom krvotoku što zbunjuje tijelo vrelinom osjećaja?

Kako se oduprijeti samome sebi?

Kako približiti sebi ogoljenu stvarnost?

Kako ostati svoj dok te njezin pogled razapinje ? Nemoćan si išta učiniti.

Koja je to tajanstvena i čudesna mjera s kojom ćeš dosegnuti dane s malo svjetla prepunih tišine?

No možda je jedina mjera šutnja, tvrda i teška, goli muk

Mjera podupire odluku, šutnja, nijemi prizori dok vrijeme teče

Očekivanje

Hoću li dočekati oslobođen ponešto budućih dana s gorkom sjetom i bolnim prisjećanjem na dodir koji se mogao dogoditi a stalno sam bježao od njegova oživotvorenja?

Promatram u dva, tri kratka pogleda njezino silaženje niz stepenice dok nam se dijelom susreću pogledi, čujem njezin pozdrav

Zašto nisam odgovorio ili barem mahnuo rukom, jedva vidljivom prijateljskom gestom pokazujući jasno i nedvosmisleno koliko su mi važne izgovorene riječi pa i one posve banalne imaju drugo, gotovo posvećeno značenje

U zamci sam, ne mogu se oduprijeti dok istodobno sanjam o bijegu

Kamo?

Gdje se mogu neometano skrasiti i razmišljati neopterećen o nevoljama prošlosti koju su mogli sačinjavati neki posve drugi događaji

No znam, jedan istinski dodir izazvao bi grozne, smrtonosne valove razbijače, sve bi se čvrste hridi rasprsnule i jedan bi cijeli svijet nestao, urušio bi se i bio ubrzo zakopan u pijesku zaborava

Stoga mi treba mjera, uvjeriti krvotok kako su misli koje ga zbunjuju tek prolazna slabost ljubavi

Zato mi treba mjera odupiranja kako bih sačuvao stijene, ne samo na mojoj suhoj, jedinoj obali

No, krvotok se ne smiruje, sve je bučniji i plaši me

Trenutak

Iznenada sam se prisjetio vladarice labirinta koja i dalje vlada svojim suhim sprudovima, izvan vremena, izvan dosega stvarnog

Što radi crnokosa žena, povijena nosa, s malim grudima, ogrnuta bogatim svečanim haljinama optočena sivim draguljima prošlosti?

Doista, što danas ili navečer čini iza dva visoka prizora?

O čemu misli nekoć moćna vladarica u mraku sobe s visokim stropom dok se ne čuje ništa osim tegobne tišine?

Sjeti li se ponekad broda koji se nakon trinaest plovova napokon razbio na ljutim obalama i glasnik se više nije pojavio?

Sanja li ponekad i ono vrijeme?

Muče li je pitanja koja su ostala bez odgovora?

Sjeti li se katkad mog uznemirenog lica iz davnih dana?

Vjerojatno ne, gotovo sam siguran, sve je zaboravila i vješto potisnula u muk, u potpunu tišinu

Gleda u noći visoki strop u tihoj sobi i misli o danu koji će se pojaviti i donijeti joj dobru vijest

Trenutak je prošao, utihnuo je, stopio se s mrakom i nevidljiv je, leluja ispod visokog stropa njezine sobe i pravi mutnu sjenu a ona mu se čudi i ne razumije kako takvo što može opaziti

Iluzija

Doista, mogao bih ti promijeniti ime i nazvati te iluzija jer to i jesi, blaga i istodobno opaka iluzija o moći i nemoći ljubavi i igre
Tvoriš iluziju moga gladnog tijela, mojih žednih očiju, pobuđujući rast nekoliko varavih iskrica što prskaju u plamičke unaokolo
Jer ja vjerujem u izokrenutu sliku svijeta, muči me glad ljubavi, sanjam o poljupcu u onaj uski prostor između vrata i ramena, tek bi te za čas dodirnuo, propustio kosu kroz prste i odmaknuo, misleći kako ovo mora biti vrhunac osjećanja, bojim se reći ljubavi jer to ljubav nije
Ti pobuđuješ u meni toliko strahova, misleći, prolazno je , prolazno
Ne, iluzija ima lice satkano od ožiljaka duboko usječenih u tkivo, suočenje s finim zrealom što ne kazuje laž, prizor te budi, nemoćan si
Nešto mi govori, barem sanjaj, snovi ne koštaju gotovo ništa, samo dublje toneš
Mrzim te snove, gledao bih svojim očima tvoje tijelo u mome požudnom zagrljaju, znajući kako te netko nepoznat zakriljuje i krade mome snu
Što će mi takav san, to i sam osjećam, opažam
Njegova si, čemu san?
Gubim utrke, gubim, ali, je li on dobitnik? Je li on pobjednik dok ona osluškuje moje riječi?
Svi gube, to je mjera ljubavi

DESET

Velika tegobna praznina

Najprije kao bezopasni brzo rastući praskavi mjehur tegoba se ukazuje kao tek vidljiva opomena neugode ispod moga srca, ugnijezdivši se kao trn lijepe ruže
Tijelo bukti a strano raste i sasvim polako nadvladava ono racionalno i s mukom stečeno

Uskoro, zaista, sasvim uskoro, posve sam drugi, tek posve određeni skup velike tegobne praznine

Prepoznajem samo okvire tijela i to je doista sve

Preostajem tek kao spomen, blijedo sjećanje na nešto sam odavno zaboravio

Ne slutim te više

Ne slutim te više vladarice duga, uska hodnika s malo svjetla, iako sve češće govoriš i ja pamtim odjek tvoga glasa

Ne čujem te više, zašto?

Što se uistinu dogodilo u međuvremenu od nekoliko koraka do cijeloga stoljeća?

Što se zbilo u prolazu vremena?

Doista ništa, tek moja naivna tlapnja razbudila je snove, samo to

I ne opažam te, zašto?

Što se zbilo s mojim očima, koje su progledale kroz lijevak svoje povijesti?

Gotovo da i ne postojiš u mome skromnom svijetu, zašto?

Ne znam, iako sam svjestan, moje tijelo zna

Gledam druge obzore

Gledam druge obzore i veselim se njima, oslobađaju me prošlosti, miluju me svoji dugim prstima, tješe me govoreći mi, idi, idi, posve si slobodan, idi, kreni
Gledam druge obzore i opažam oči nepoznate, misleći kako krugu nema kraja,
doista, sve se kreće u nepovrat i u opetovani početak
Donekle sam zbunjen vlastitom nesigurnošću, izgubio sam svoju nadasve poznatu staloženost jer, ja koga ništa ne može iznenaditi, ja, koji vladam sobom
Horizonti se šire a moje oči klize, čemu, nakon svega?

Kako se mjeri praznina?

Kako se mjeri praznina?

Kako se osjeća teško tijelo praznine?

Kako se sluti tegoba?

Samo šutnjom, bez pokreta, bez geste, samo šutke stojeći oborene glave i misleći na onaj dan kada sam raskrilio zastore pozornice zla i utekao sam, razmišljajući u svojoj naglo stečenoj slobodi stupajući u zemlju bez vode i trava, bez kiša i oblaka, bez sunca i jutra, samo noći, svijetla duga noć

Kako se mjeri praznina?

Vremenom jer i za nju klepsidra ima mjeru, samo zrcima vremena

Radost

Za trenutak se obradujem uhvativši nečiji slučajni pogled, upućen bez razloga i bez stvarne potrebe i mislim, evo život traje bez prestanka i ja sam dio njega
No, to je zabluda, tlapnja, moje prazno tijelo tek je nijemi svjedok, dok onako ponosito stoji i smiješi se, sve je to prevara, laž i obmana
Sučeljujem se s turobnim mislima, ne misleći uistinu ni na što, a osmijeh lebdi i kao da me očekuje
Najčešće mirujem poput hladne kamene skulpture, bez emocija, tek prirodni materijal na rubu svijeta
Za trenutak pomislim kako ima nade za mene sve dok me ne pritisne kobna hladnoća kamena

Vrijeme

Izgubio sam se u vremenu, netko, nedobronamjieran skrio je moj kompas i ostavio me u svim tim procijepima nestalnih zbivanja dok sam snatrio o prošlosti, o vremenima koja nisu postojala dok me je klepsidra gazila svojim sporo padajućim zrcima

Gotovo sam se izgubio u mjerenju vremena na koje nikad nisam obraćao dovoljno pozornosti, gotovo sam nestao kao jedinka u njegovom odrazu

Osjećam svoju samoću, lako je mjerljiva, ako koraknem na bilo koju stranu od moje sjene, eonima neću sresti nikoga

Pokatkada se pojavi sitni plamen koji me upozorava kako je riječ je o tlapnji

Da, znam, zato se i zavaravam

Susret

Što može uopće značiti slučajni susret s čovjekom sijede brade i s tvojim oborenim pogledom, kada sam te ugledao?

Ništa, doista, kao da sam susreo nekoga u Kini a on je možda rođen na isti dan kada i ti

Uistinu ništa, on pripada jednom svijetu a ja drugom i nikakvi nas datumi ne mogu približiti a kamo li spojiti

Okrećem se, je li me slijediš?

Ne, sve je to svjetlosni trik i čini se kao da se uopće ne znamo, možda tek neka sličnost iz prošlih života

Puki slučaj, susret na trgu između mnoštva

Čudno, kao da te moj pogled iznenadio, doista zašto?Tko sam ja?

Pogled

Tvoje oči nisu izdržale, pogled se sunovratio, glavu si oborila, zašto?

Tko sam ja da nadvladava sjaj tvojih tamnih očiju?

Tko sam ja da zbog mene saginješ glavu i potom me slijediš, nepoznatog i neznanog u ulici s toliko neznanaca? Svega nekoliko sekundi na križanju ulice i trga, kratko trajanje svjetla

Tvoje oči, skrivene i nemilosrdne za trenutak su zanijemile dok sam odmicao dalje, u ništa, prema određenim zbivanjima koje sam davno odabrao

Zašto sam se okrenuo?

Radoznalost, samo to

Mjesto

Ponekad pomišljam, gdje se uistinu nalazim i tko sam uopće ja, pjesnik u potaji, nevažni čitatelj, gdje se ovoga trenutka nalazim i još važnije, koje je moje mjesto? Ne znam, lutam tražeći taj jednostavni odgovor
Tisućljeća prolaze ravnomjerno a ja tražim, kopam po svojoj uzburkanoj prošlosti odgovore koji će mi biti od koristi u budućnosti
Važno je samo dobiti pravi ton na gitari, sve je drugo nevažno, pogoditi, dosegnuti onaj ton na instrumentu i znati, to je ono čemu težiš

Osamljenik

Sam si, okružen tolikim mnoštvom, sam si i to dobro znaš
Prebireš po riječima, nekako se pokušavajući obraniti, no i to dobro znaš, sam si,
sve je oko tebe krinka laži, iako se praviš kako se s njom dobro i svestrano
razumiješ, sam si, potpuno i zauvijek
U redu, priznao si, je li ti zbog toga lakše, svako priznanje olakšava
Ne, iako se i dalje trudim vjerovati kako nade ima i za mene, negdje na kraju
Južnog mora

CARACAS

Caracas

Zatječem se u rajskom vrtu, preplavljen snoviđenjem, sporo udišući vreli zrak,
otirući znoj sa čela i tijela
Stojim i osluškujem sasvim nepoznate zvukove, mada mi se povremeno čine
prepoznatljivima i čudim se, s vremena na vrijeme, kako sam se ja baš tu zatekao,
ovdje ispod razgranatog drveća
Ne nalazim odgovora, pa ni onda kada se razbuktaju zvuci neugode i neke daleke,
još uvijek nejasne opasnosti
Osuđen sam na čekanje zadnjeg zvuka roga a mogao sam biti u Caracasu, s
ponešto zlata u džepu i bez mnogo promišljanja što donosi sutrašnji dan
Da, mogao sam biti tamo i živjeti život drugog čovjeka, čovjeka iz Caracasa
No, ostao sam, uljuljkan lažnim mirom rajskog vrta i sada, evo iščekujem teški
zvuk roga koji će odvesti i udaljiti od sjena ispod bogatih krošnji, koje ću istina,
brzo zaboraviti, no vrijeme neću, ne mogu
Jesam li protratio cjelokupno pripadajuće mi vrijeme, lamentirajući o Južnom
moru i mnogim plovidbama bez dosizanja željene obale ?
Da, jesam
Smiješim se kada pomislim na Caracas u kojemu nikada nisam bio, niti u mislima
a mogao sam

Caracas II

Zašto Caracas?

Ne znam, valjda mi se sviđa ime toga dalekoga grada iza svih mora i rijeka, vjerojatno samo to jer lijepo je ime Caracas

Prije gotovo dvadeset godina možda sam mogao postati novim građaninom tajnovita grada

Mogao sam živjeti s nepoznatim ljudima, vjerujem da bi mi vrijeme pomoglo da ih barem djelomično upoznam, barem da im zapamtim imena ako ne lica

Svoj bi stari život ostavio, pohranio u knjigu uspomena, povremeno je otvarajući kako bi se provjetrila i kada mi se Caracas ne bi sviđao, ali to bi bilo rijetko jer bi me Caracas srdačno grlio nakon takvih svađa i ja bi mu se prepuštao, ne misleći na sutra

Ali, zaslijepljen omamljivim mirisima rajskih vrta, ostao sam, niti ne sluteći koliko ću kasnije očajno snatriti o dalekom gradu

Glava mi je u oblacima Caracasa a noge, noge su mi čvrsto ukopane u zlatni pijesak rajskog vrta ne puštaju me, zrnca mrmore, pripadaš nama a ne oblacima, nama i samo nama

Prije i ne čini se tako davno, prije nekih petnaestak ili više godina, pozvali su me na brod koji plovi u nepoznato, dok je vreli pijesak ustrajno grijao moja stopala, žestoko se sljubljujući s mojim prstima, koji su se instinktivno pomicali i lijevo i desno, ogrijani

Brod je otplovio, moje je ime prekríženo, ostao sam, duboko vjerujući u ispravnost odluke

Vrijeme me sustiže i šapuće, Caracas, Caracas, Caracas

Sklapam oči i jasno se opažam u polumraku španjolskih trijemova, u mnoštvu, u buci, da, to sam ja, neki drugi ja, znojani, s mokrom košuljom, ispijam piće,

osjećajući blizinu žene koja sjedi pored mene, smiješim joj se, ona se zagleda u
moje oči, primičući se bliže

Caracas, to je Caracas i netko drugi tko sličići meni, dok ovdje sjedim u rajskom
vrtu tonući u zlatni pijesak sve dublje

Pijesak

Utonuo sam u pijesak do vrata, tek mi se glava izdvaja iznad horizonta zlatnine
Još mogu disati, mogu i sanjati o onome gradu, toliko dalekom da ga ne mogu ni
zamisliti, ne mogu si dočarati niti jedan jasni detalj vedute
Caracas, Caracas, grad u daljini, grad gdje sam se mogao spasiti i postati i ostati
ono što jesam, anonimni pjesnik, netko i nitko s puno prostora unaokolo
Žmirkam, pijesak mi zasipa oči, pokušava me odvojiti na silu od misli što me drže
živim
Caracas, Caracas
Pijesak prijeti, nasilan je, što će mi taj grad u glavi ispod ovog veličanstvenog
drveća?
Zašto uopće pomišljam o daljini kada ovdje imam gotovo sve?
Tijelo mi je zarobljeno no još mi je duh slobodan, šapćem tiho pijesku a on me
grčevitim trzajima sve snažnije zatrpava i već su i i usta pokrivena i gušim se, no
oči još vide i sanjaju grad

Izbor

Doista, sve je na čovjeku, sam može odabrati, odlučiti i krenuti na svoju stranu, recimo prema Caracasu, otploviti dugom, jednoličnom plovidbom i sustići svoj grad

Izbor je neometan, posve slobodan, no gotovo se nikada ne stiže na pravo odredište, zavaraju nas detalji scenografije vrta i ostajemo zauvijek, tek nam duša katkada odluta i onda se nerijetko vrati razočarana, zašto se nismo otisnuli?

Je li dovoljno objesiti fotografiju grada na bjelinu zida i bar se malo zadovoljiti?

Ne znam, ne vjerujem, duh grada živi daleko kao i grad, fotografija je tek iluzija
Iluzija, kako smo mogli biti negdje daleko i živjeti drugi, čini nam se i svrhovitiji život ne misleći na prošlost i onaj život ispod grana na zlatnom pijesku

Prije petnaest godina imao sam kartu za Caracas a sada me sustavno guši pijesak, ljuteći se, ne misli na te gluposti, odabrao si, ja sam tvoj izbor, pijesak koji ti navire kroz usta, ja sam tvoj izbor

Noć poslije svega

Možda će mi noć donijeti predah i možda me pijesak neće posve prekriti
Možda, kaže pijesak, sve ovisi o Caracasu, sve ovisi o njemu
Noć je blago dobrotiva, prepuna milosti, tako trebam predah
Toliko me misli o Caracasu iscrpljuju, želim predahnuti, udahnuti sporo zrak i
zaspati, ne sanjajući ništa, tek bijelu prazninu sna, ravnomjernu i dosadnu
Misli se roje, množe, utrkuju se međusobno, buče, dok i dalje sve dublje tonem u
pijesak
Samo je pitanje trenutka kada će me pijesak prekriti

Odlazak

Želim otići iz svoga svakodnevnoga života i skriti se u neki nepoznati detalj i tamo proživjeti svoje posljednje godine, nadajući se ipak nekakvoj promjeni, bilo kakvoj, koja bi ovaj sivi, nevidljivi život učinila drugačijim, možda slojevitijim i s pomno odabranim sitnicama

Doista se želim osloboditi okova ovoga, stvarna, dosadna i neprimjerena života, nitko s njim nije zadovoljan, pa niti ja, njegov tvorac

Kakvi su zvuci Caracasa?

Opijaju li stanovnike?

Otišao sam a tijelo mi je ostalo, podijeljen sam, razdijeljen na polovice, jednu što pripada Caracasu i drugu od rajskog vrta

Dvije sam polovice, nejednake i nepravedne, slabe, krhke, grubo odvojene a ja sam samo jedan i beživotan

Želim otići, makar i samo u mislima, utonuti u vlažne noći i osjetiti ruku žene zelenih očiju koja sjedi pored mene

Rub

Na rubu sam, doveden i svojom voljom do samoga procijepa, očekujući da me
netko milostivo gurne u dubinu, u zaborav
Vruće je dok čekam izvršitelja moje kazne
Miran sam, uistinu, bez pomoći drugih dokoračao sam do ove linije i sada mogu
samo čekati, izabranoga
Sjećam se detalja iz svoga djetinjstva
Slike davnog života izviru kao slabi izvor, jačajući kako razmišljam o njima
Svjetlost slabi, čekam, je li čekanje kazna?

San

Sanjao sam jednom nepoznati, neprepoznatljivi, prostrani grad, uzbudilo me je snoviđenje jer to je bio grad koji moram vidjeti jednom, bilo kada

Caracas, Caracas, odzvanjalo je ime, Caracas, Caracas

Čudna li davna sna?

Je li me doista neka čudnovata sudbina vodi daleko, bilo kada, pa i sada, kada mi kosa opada a okrunjen sam sjedinama

BESKRAJNI OSMIJEH

Beskrajni osmijeh

Strpljivo, okorno, pognute glave, poluzatvorenih očiju slažeš sitne kamenčiče
mozaika, na koljenima, nastojeći oživjeti beskrajni osmijeh na liku koji se
postupno ukazuje ispod užurbanih gesta ruke

Nadaš mu se, što te više beznadnost okružuje to ga snažnije, strasnije slutiš i
pomišljaš, odjednom, na trenutak, kada se svi svjetlucavi kamenčići poslože u
jednu ravninu, kako ćeš živi osmijeh, jednostavno podignuti i pomno ga
promotriti

Zatim ćeš ga pažljivo nanijeti na svoje beživotno lice i odlučno zakoračiti, nije
važno kamo, samo se kretati, hodati i osluškiivati zvukoe koji naviješćuju blijedu,
prozirnu nadu

Toliko snage imaš, siguran si

Samo se kretati i tražiti

Zamisli samo tu nevjerojatnu moć beskrajnog, od šarenih kamenčića učinjenog osmijeha, dok onako, pomalo neodlučan lutaš svijetom u potrazi za nadom, zadnji svjetlom beznadnih

Pomišljaš i na to, ne krijući zadovoljstvo, kako će se tajanstvo otetog osmijeha, svakim takvim danom uvećavati i širiti se na oči, vrat, kosti

Nazivati će te, osmijeh koji hoda tamnim svijetom tražeći svjetlinu, koja se samo sanja i noću, prije sna, ponekom dobronamjernom i tužnom za trenutak ukazuje
Nikako ne smiješ zaboraviti zašto si krenuo na ovo mukotrpno putovanje, od nade se ne odustaje nikada, pa čak ni onda kada više nema razloga za njezino postojanje

III

No, još si uvijek pognut, nastojeći pronaći pravo i jedino mjesto za kamenčić
grube površine držeći ga u nestrpljivoj ruci, klizeći ogledom
Strpljiv si, mnoštvo je vremena pred tobom, nada neće pobjeći, što više o njoj
razmišljaš, sve je veća
Možda bi mogao beskrajn osmijeh nazvati i nekim posebnim imenom, neka se i
tako razlikuje od drugih, često bezličnih i suvišnih gesta
Prebireš po gomilicama kamenčića, ne prestajući misliti o zasluženoj nagradi koja
te očekuje
Već te i noć zatječe dok svejedno, onako pognut, pritisnut nevoljama, umećeš
raznobojne komadiće, čiju boju samo ti prepoznaješ

IV

Ipak, možda bi bilo bolje ostaviti beskrajni osmijeh nepoznatom liku ispod tvojih nogu u okružju tame
Neka namjernici, slučajnici, na kraju hoda, opaze položeni osmijeh i zadivljeni, sjete se davne, zamrle nade
Valjalo bi ostaviti osmijeh tijelu što leži u mozaiku, zatomiti pohlepu i koraknuti, posve prazan i neopterećen u bilo kojem pravcu dok te čeka hladno jutro
Još nekoliko šarenih komadića i osmijeh će oživjeti i napokon ćeš se uspraviti
Dugo ćeš gledati u tajnu i pomišljati na prvi korak u noći

V

Lice ti je ostalo prazno, beskrajni ga osmijeh nije obilježio, nije ga oplemenio
Nisi nezadovoljan, uvijek možeš susresti široki osmijeh položenog lika u mozaiku
pored nogu
Opipavaš ono što nazivaš licem i ne opažaš ništa, ne osjećaš ništa, pusta, ogoljena
praznina, tek oči
Dilema, sagnuti se i otkinuti osmjeh položenom liku ili ne?
Razmiljaš kratko i okrećeš se naglo, zagledajući se u tamu
Ne, ostaviti ćeš ga, tamo i pripada
Hodaš isprva polako a zatim i sve brže, povremeno dodirujući svoje nijemo lice
ne žaleći što je takvo

KRUG

Panično tražeći ljubav

Panično i opsesivno tragam za zrcima ljubavi koje ću jednom skriti u jednostavnu klepsidru i prigodno, povremeno je okretati, kako bi tijek protjecanja bio kontinuiran

Potruga se oslanja na nestrpljive pokrete neostvarenih dodira, oni se neprestano umnažaju, tvoreći sve veća ali ne i jača tijela, baš obrnuto, što su voluminozniji, slabiji su

Otkada znam za sebe tragam slijedeći znakove, rijetko razumljive simbole, nastojeći

Znam

Dosegnuti nedosezljivo

Panično tragam za esencijom ljubavi, pratim nekoliko prozirnih, blijedih zrcalećih kapi, one mu vuku, privlače i nadahnjuju, potiču me ponajviše kada osjetim umor i slabost, kada me crno razočaranje očaja prijeti posve prekriti i misli mi se sunovrate u bezdan besmisla

Ponekad se radoznali upiti sjate oko mene, nalik su jatu graktavih, nasrtljivih crnih ptica ključajući me oštrim kljunovima, čupajući me kandžama, mašući krilima ispred očiju zaklanjajući mi pogled (jedino što mi je preostalo)
Šutim, nijem sam, osjećam nemoć iako me još podupire buđenje nade idućeg dana, kada ću iznova zakoračiti

Tegobno i mučno tragam za zrcima ljubavi, sačinjenih od tajnovite, nevidljive građe, nemjerljive, bez stvarne težine

Uzdam se jedino u nekoliko budućih pokušaja, pažljivo ću ih rasporediti između noći i dana, možda je najbolje vrijeme u sumrak ili pred zoru, dok dan nije zaživio a noć nije mrtva

Uzdrhtalo, nervozno, predajem se posve potrazi jer ona je isključivi smisao življenja dugog niza praznih dana i gluhih noći

Moje tijelo treperi dok iščekuje dan i svijetlo koje će ga povesti prema tek primjetljivom tragu, oznaci, nerazjašnjivom simbolu i raduje im se

Tragam

Tragam i osvrćem se, saginjem i uzdižem, dišem i dugo zaustavljam dah, sklapam oči jedva čekajući da ih iznova otvorim i svjetlost se ulije u moje razasute misli, prikupljajući ih kako bi tvorile čvrsto jezgro

Tragam neprestano, od ruba limba gdje nema zvuka do tame gdje rogobore glasovi jeze, od zore koja navješćuje tlapnju (golemu riznicu posjedujem) do sumraka kada prebrojavam i opipavam svježe bolne ožiljke

Tragam, da li uzalud, nadam se, ipak računajući kako je preda mnom mnoštvo dana, od kojih bi bar poneki morao biti plodonosniji od drugih, oslanjajući se na zakon vjerojatnosti

Moja je potraga pravocrtno gibanje no ponekad mi se za trenutak učini kako sam zarobljen u svakodnevnom, običnom krugu, ne osjećajući ništa osim želje za koracima koji revno slijede jedan drugoga

Krug

Jesam li u krugu ili sam tek nezamjetni dio duge ravne linije
Svejedno sam točka uronjena u crtu, uistinu mi je nevažno, zakrivljuje li se ona ili je posve ravna

Kretanje, samo naprijed, jedan korak za drugim, mali i nestrpljiv, dug i odlučan, nesiguran i bolan, zastajkujući ili zaustavljajući

Bitan je samo karakter gibanja

Jesam li u krugu ili sam bio a sada sam oslobođen?

Jesam li dio linije ili ću tek takvim postati?

Koliko su moji mnogostruki koraci stvarnost a koliko su neizbježna iluzija?

Prokleti krug i vražja linija, svejedno je, istog su roda i porijekla

Ipak koraci ne posustaju, krepki su

Dokle?

Lijek

Jedini je lijek za krug i liniju, gutljaj Letine mnogostrane vode i učas ću osjetiti slatkoću zaborava koji me strelovito obavija i uvlači se u iscrpljene kosti i krv šireći se i galameći radosno

Dosegnuti Letu i ugasiti podmuklu žeđ koja razdire poput najstrašnijih zala od kojih se ne može pobjeći i ne možeš im se ukloniti i ne možeš im nikako izbjeći i ne možeš doista ništa učiniti sve dok te Leta ne obgrli svojim spasonosnim kapima i ne začuje se šum mora

Dok mislim o rijeci, nezakoračeni koraci me požuruju jer i oni žele doći na red i dati svoj doprinos

Promatram ih i ponekad ne razumijem. Iako znamo kako je sve uzalud, osim Lete, oni me i dalje poguruju, poneki se i oglasi, nervozno, neuljuđeno, što čekam?

Popuštam i koračam, misli o rijeci ne blijede, naprotiv sve jasnije i glasnije, čujem šum vode

Ima nade

Prisjećanje

Dok sam uklanjao suho drvo sjećanja iz moga tijela, nisam slutio što se u korijenju krije

Ne, nisam očekivao ljute zmijske oči, razljučene svjetlom dana dok je siktanje nadaleko odjekivalo

Drvo je palo i tek se malo odvojilo od mjesta pada a dugo, sivo zlo polako se provlačilo kroz još čvrsto uronjeno, preostalo splet korijenja gledajući me najprije radoznalo a zatim se taj pogled slio u opakost samu

Zmija sikće, nepomičan sam, strah, iznenađenje, neodlučnost, zbunjenost
Sam si srušio staro drvo i oslobodio me, čemu takvi izrazi lica, kao da nisi znao što se ispod krije?

Kao da nisi znao

Koliko je vremena proteklo dok me je duga siva zmija pažljivo promatrala, sikćući, ne znam, tek odjednom, nisam je više čuo, no ostao je nedvojbena trag njezina kretanja i neobičan miris koji je poručivao, ne raduj se i dalje sam tu, u ostacima korijenja koje nisi izvadio

Krajobraz

Sjećam se dobro onoga, davno ugledanog krajobraza koji sam netremice gledao toga jutra, dok sam slušao njezine riječi i poželio uroniti u svijet šume, magičnih sjena prepletenih zlatnim trakama svjetla

Usred slike zrcalio se put, koji je vodio tko zna kamo, tko zna gdje je završavao, no vodio je daleko u nepoznati smiraj

Ostao sam, bez i jedne izgovorene riječi, kao da ih nisam čuo, kao da nisam tada bio ondje, kao da to nisam bio ja, već netko drugi, samo nalik meni, bez i jedne riječi, dok me je put pozivao, dodirni moje sjene, skrij se u svjetlu i otiđi, iskorači, ja sam na korak do tebe i tvoje mučne šutnje

Sjećam se jasno u nezaboravljenoj davnini krajobraza koga sam za trenutak ugledao dok je nekoliko riječi raskidalo moje nespremne emocije, dvoumeći se tek sekundu, ne reagirajući

Krajobraz 2

Lijepo je i ugodno stajati okružen dostojanstvenom tišinom usred krajobraza koji svojim linijama svjedoči o neponovljivoj ljepoti jednostavnosti
Osvrćem se, no ne mičem se jer ovo je moje pravo mjesto u središtu bezglasja
Svjetlo korigira sjene, krajobraz se ponešto mijenja, čini se, još je ljepši
Noć me zatiče nepomaknutog, valja uživati u rijetkim zvucima noći ispod
mjesečine i radovati se uskrснуću krajobraza

Usne

Usne su ti hladne, prkosne

Odlomljeni vrhovi leda klize iz tvoje udaljene nutrine

Nepomična si s aureolom skrivenih misli oko glave

Posve neprisutna

Hladnoća tvojih usana uzdiže se do stropa, pripija se uz njega, šireći se
ravnomjerno, sve dok ne ispuni cijeli volumen prostorije

Usne su ti hladne, prkosne

Tek za tren ih rastvaraš, ne govoriš, samo glasnije dišeš

Tijelo ti se smiruje, sklapaš oči s nekim čudnim, neobičnim smiješkom čudeći se
svemu što te okružuje

Riječi noći

Koliko je između nas poteklo i proteklo riječi noći u prošlim danima?

Često glasovi skrivenih značenja utapljali bi se u tiho izgovorenim rečenicama

Tek poneki uzvik, ljutnja, na samim vratima bijesa

Izvori su bili obilni, najprije skromni vodotoci pretvarali bi se u bujice i rijeke, žudeći moru

Mnoštvo riječi, bezbrojna jata gorostasnih ptica, kliktavih glasova, prelijetala su naša niska, skromna, nevelika neba

Ponekad mi se čini kako se najveći dio glasova i riječi zagubio negdje u svemiru, ionako su bile uzalud izgovorene, nepotrebno su zaživjele

Nakon svega

I što sada nakon svega, nakon toliko izgovorenih riječi koje nemaju pravog smisla i koje su posve nepotrebno oživjele u dugim razgovorima u trenucima vladavine noći

Može li se opisati, osjetiti ili naslutiti bilo kakva dobit?

Rezultat koji bi odgovarao tolikom naporu?

Barem spokoj poslije izrečenog?

Nije bilo druge svrhe osim nanošenja žestoke boli samome sebi, sve dublje si zarivajući oštrice davnine u tijelo, u misli

Zašto?

Sada kada one nisu više važne, riječi ubojito odzvanjaju u svim prostorima u kojima obitavam i kroz koje se mučno krećem

Nakon svega želim samo mir, posvemašnju tišinu, vječni muk bez i jednog nagovještaja zvuka

Bilo bi najbolje zakriliti rukama oči i sve zaboraviti, poprskan Letinim kapima, ali rijeka je daleko i zapravo ne znam gdje je, niti kako doći do nje

Mogu joj se tek nadati

Zaborav

Žudim zaboravu, izvoru budućnosti, snažno mu se priklanjam žurnim, ubrzanim, grčevitim koracima, sve se više prigrabujući tlu
Rijetko udišem vrela zrak, valja dobro rasporediti snagu jer do čudesna izvora je daleko, na mah se čini da je toliko nedosezljiv da ga ne možeš ni zamisliti
Silno želim osjetiti golemu prazninu svojih sjećanja, cjelovitu izbrisanost svega izgovorenog i upamćenog u dekoru tame
I jednom kada dosegnem izvor i napijem se njegove prozirne vode, bit ću oslobođen okova, iako na kraju neću moći zaboraviti, uzalud življen život.

Događaj

Zašto sam, neslučajno, izazvao lavinu koja me je posve pokrila, zatrpala me s nekoliko teških riječi, ne ostavljajući mnogo mogućnosti za disanje, za pogled prema idućem danu?

Koja me je to sila, tako crna, tjerala na poticanje riječi koje su najprije polako počele istjecati iz davnine obilježavajući sadašnjost?

Ta moćna sila koja je vjerojatno dugo prikriveno živjela u mom tijelu, otvorila je paralelni svijet, naizgled jednostavan, no opak i opasan

Što me je tako uporno prisiljavalo da začujem naposljetku ono što nisam želio čuti?

Tama

Privid

Što preostaje?

Tek privid

Ne vidjeti očevidno

Ne čuti razgovijetno izrečeno

Ne naslućivati zaborav

Ignorirati ga

Doživljavati svijet oko sebe iluzijom

To su opcije

Privid

Ne slušati svoje oči

Ne vidjeti zvukove

Tako ću moći iznova živjeti, paralelno sa sjećanjima

Zamjena

Ono što sam trebao činiti davno, dok se mladosti konac nije nazirao, učinio sam sada, na pragu starosti, poslije svega, nakon duge ogrlice noći i dana
Nešto se prelomilo u mojoj nutrini i pokrenulo me je nezaustavljivo prema riječima koje sada podmuklo i neugodno odjekuju ispod stropa
One lebde i stalno me upozoravaju na vlastitu neuništivost, one žive vječno, prepun je svemir takvih vječnosti
Učinio sam tek minornu grešku, zamijenio sam osobna godišnja doba i umjesto okružen proljetnim vjetrom, progovorio u mračnom, kišnom jesenskom danu, dok sve miriše na snijeg

Slutnja

Zloćudna iskra slutnje bljesnula je u momе uzburkanom krvotoku, najprije kao osjećaj neugode, odmjereno i sustavno prerastajući u bol, šireći se i pokoravajući cijeli volumen tijela

Ukazala se potpuno, jasno, bez ustezanja, unoseći se u moje lice, sikćući, palacajući račvastim jezikom, sve bliže, dok me nije dodirnula i zlobno se zakratko nasmijala

Evo me čovječe, evo me, toliko si me zazivao, nisam mogla odoljeti, kako se ne odazvala na tvoje brojne vapaje

Evo me, osjećaš me kao bol i vidiš kao opakost samu

Evo, tu sam zbog tebe

Pokriti oči raširenim dlanovima ili ih samo zaklopiti, pomišljajući na trenutak, kakav je ovo grozan san, ovo mogu samo sanjati

Ne sanjari više, pogledaj me, ti si moj stvoritelj, ja pripadam samo tebi, ja sam tvoje naslijeđe

Nagovještaj

Sitni, gotovo nevidljivi grumen prašine, tko zna iz kojih krajeva i tko iz kojeg vremena, zaustavio se pored mojih nogu

Znak

Nagovještaj

Sve je to samo prašina, znam

Jer i grumen je kratkog vijeka, zdrobi ga prstima i neće ostati ništa, bez traga

Držim neveliku nakupinu slijepljene prašine na dlanu, promatram ga

Beživotan je, suh i hladan

Ipak, ovo je znak, nagovještaj, ništa ne preostaje, sve se rasipa

Podižem glavu dok paperjasti rijetki oblaci plove plavim nebom

Prošlost

Kakva god bila, prošlost uvijek utisne duboke, bolne ožiljke u tijelo, redovito, s time da su poneki skriveni ispod mnogo slojeva kože, gdje se ukazuju kosti, dok se drugi mogu opaziti kao ružna brazgotina na ramenu ili leđima

Prošlost uvijek ostavlja svoj trag, uvijek je biljeg s tobom, sve dok se tijelo ne raspe u prašinu

Rijetko se opažaju biljezi na drugima, tvoj te ponekad toliko pritiska i žari da drugo i ne možeš primijetiti, misliš samo o svom jedinstvenom i neponovljivom bolu, trpeći ga dugo

Svatko ima barem jedan biljeg, dok su druga tkiva išarana poput tapiserije
I svatko nosi svoju bol ili tužnu skupinu ožiljaka na svoj način, neponovljivo i originalno.

Riječi

Koliko uzalud izgovorenih riječi, sve bez smisla i potrebe

Još i sada ti nepotrebni glasovi i slogovi odjekuju ispod svoda, ne žele se maknuti a još manje udaljiti ili potpuno nestati i približiti se nekom drugom, koji će ih, onako od reda, sve izgovoriti u tami tražeći panično odgovore dok se pitanja umnažaju znatno brže

Ne i dalje su tu, lebde poput gustog roja insekata, neposredno ispod stropa, dovoljno blizu, kako bi te njihova krila ponekad dodirnula, upozoravajući na svoju prisutnost

S riječima bi se valjalo idiličnije slagati, a ne boriti se s njihovim stalnim prkosom i nerazumijevanjem

Valjalo bi očito ali ne znam kako

Zvuci

Zapamtio sam tek poneku riječ tiho izgovorenu u tami, gotovo šapat, u vremenu kada se dani dijele

Uistinu, svega nekoliko nevažnih rečenica, uznemirujućih zvukova riječi iz davnine, oživljene, budne i zloguke, ružne i male

I sada se sjećam živopisnih osjećaja koji su pomno pratili rađanje svake riječi, polako upletenih u rečenicu

No od svega najbolje pamtim tamu jer te su riječi djeca tame, sive i crne

Zapamtio sam tek nekoliko riječi, tiho izgovorenih u noći, šaptom

Rijetka sjećanja na davne dane kojih se malo tko prisjeća, to su davno pokopana doba i njihovi događaji, zauvijek

Zašto sam ih oživljavao nanoseći si neizmjernu bol?

Zašto pamtiti bol?

Ljepota praznine

Čudesna je ljepota praznine, od zvuka do oblika
Mogu neometano naslućivati čitave skale posve prigušenih tonova,
nekompatibilne forme utopljene u harmoniju
I mir, cjelovita, nedjeljiva tišina
Sličī podmuklom muku, no to je samo na izgled
Slobodno se i lako krećem, lebdim ili prolijećem golemim volumenom vlastite
ispraznosti koje mi nikada nije bilo ljepše, nikada mi snažnije nije imponiralo
svojim jedinstvenim ustrojem
I dio sam nje, gotovo sasvim njezin, transformiram se dok je volumen nesaglediv
Neshvatljivo privlačnost utemeljena na nekoliko fragmenata misli i osjećaja

Osjet

Želim zaboraviti sjećanja davnine gdje mašu plamenim jezicima moji preostali osjećaji, vidim ih tek kao plamičke, jedva ih nazirući u tami noći, no njihova svjetlost kontinuirano titra

Kada ih već ne mogu rukom samo prebrisati kao znoj sa čela, valja ih ukloniti ili ih izbjegavati, ne susretati ih

Uzmaknuti im, skriti se, pritajiti se, nestati bez traga, bez glasa o postojanju

Mogu li ih zavarati?

Uvijek su me slijedili, uistinu, posve blizu mene, najčešće u mojoj sjeni (za jakog sunca),

Za trenutak prestati disati, sklopiti oči i samo čekati da nestanu, da me ne nađu i otkriju uz osmijeh što samu kob izaziva

Suočavanje

Neugoda me prožima kad se suočim s ponekim, naglo probuđenim osjećajem, koji je davno zamro

Iznenada se probudio, gnjevan, nedovoljno odmoren, tek se smirio a ja ga potičem i govorim mu, otvori oči, osluhni novo vrijeme, kako ti se čini?

Ne mogu obuzdati njegov nemjerljivi bijes, njegova je narav sama po sebi nepodnošljiva

Šutim, dok se on ne zaustavlja, progovara na različitim jezicima, najveći dio ne razumijem, no njegova je poruka jasna, ostavi me već jednom na miru i zaboravi da sam ikada postojao

Nisam mu uspio reći kako mi je i bez njegove vike bilo dovoljno neugodno i bolno, no on to svejedno ne bi razumio, stoga je, kada su osjećaji u pitanju, bolje šutjeti

Snovi

Bilo bi lijepo kada bih mogao sanjati što želim, nešto što je samo po sebi lijepo i ugodno a ne se nalaziti u nepoznatim prostorima okružen mnoštvom bez lica, bez glava, u polumraku dana

Pametna odabir jamčio bi laganu i opuštajuću noć, bez umora bih dočekaao jutro i najprije pomišljao što ću izabrati za idući san

Samo moći izabrati, samostalno i odgovorno, na kraju krajeva, radi se o meni, valja prvo sebi svakako ugoditi

No, to je samo neutemeljena misao, pa i moji snovi, ne bi se s tim prijedlogom složili, oni poštuju svoj tajni redosljed, naviknuti su na njega i ne žele ga mijenjati

Samoća

Samoća posjeduje iznimne kvalitete, to je jedinstvena i rijetka prigoda kada možeš neometano jasno opaziti, vidjeti tko si i što si
Možeš se duboko sagledati, zaviriti u svaki svoj pa i tajni kutak, suočavati se s vlastitim odrazom ili sa samim sobom, reklo bi se beskrajno jer u pravilu dobra i snažna samoća traje u nedogled
Čim joj samo za trenutak izmakneš, zaboravljaš tu već sada mutnu sliku u zrcalu života i kao da je nikada nisi ugledao, koračaš dalje
Kamo?
Zacijelo, do nove samoće neodređena trajanja

Okovi

Nevidljivi, prozirni me lanci teško okivaju, sve me više stežući i prigibajući
Pogni glavu i zaboravi svoj besmisleni ponos, što se više opireš, bol je jača i
izglednija, zveče okovi jednostavnu pjesmu, neprestano je ponavljajući
neugodnim zvucima zveketa

Tek malo mi je glava iznad tla, neću dugo izdržati, okovi će me posve priljubiti i
izravnati s tlom, bit ću samo zemlja

Ponekad samo malo popuste kako me ne bi do kraja zagušili, milostivi su, moram
duže trajati kako bi mogli uživati u igri

A sve je započelo s nekoliko misli, tek riječ ili dvije, pogled

Tko zna kada se to dogodilo i gdje?

Prozirni me lanci odavno drže zarobljenog svojim mračnim moćima, bez nade

Promjena doba

Ostavio sam daleko iza sebe zbrkanu i kaotičnu prošlost, ponio sam tek nekoliko grama emocija, misleći kako će mi biti dovoljni za održanje života u danima koji slijede

No ti emotivni fragmenti promijenili su se, novo vrijeme ih je precizno, detaljno unakazilo i izbrisalo sve dobre strane i namjere, probuđujući i pobuđujući samo ono ružno što se vješto krilo u njima

Ni lica im ne prepoznajem, ponešto su tek nalik, to su nove tvorevine i drugi izrazi Ostavio sam namjerno gotovo sve svoje i dramatičnoj davnini, nadajući se kako me neće nitko slijediti, osim onoga što nosim

Zabluda, iluzija, naivnost, što god, dogodilo se sve suprotno, moja je prošlost prestigla i smireno me čeka u budućnosti

Ime

Uzbuđujuće i silno smiono osluškivao sam izgovaranje tvoga imena, ne mogavši zatajiti osmijeh, lijep, jasan, izdajnički osmijeh otkrio je svu veličinu moje nemoći, razornu slabost emocija

Tvoje se oči i dalje zrcale u mome pogledu i ne mogu se oduprijeti i ne želim jer to je zapravo sve što sam stekao od vrijednosti u vremenima kroz koje sam prošao, neokrznut i čvrst, pritajenih osjećaja s malo riječi, većinom šutnja s nizom iluzija i zabluda ovješanih u metalnu ogrlicu oko vrata

Naposljetku, ogrlica je pokorila cijeli moj svijet, zavladaše su bezdušne tlapnje, nudeći mi svakodnevno ponešto, za miligram, uljepšani dan ili barem malo mira u noći

Ostao sam zatečen kako svega nekoliko izgovorenih slova može prouzročiti toliku radost u mojim očima otkrivenu osmijehom koji sve odaje

Slova

Zatreperila su slova tvoga imena poput vodopada zvukova koje vješto i nadahnuo
izvodi veliki orkestar pod palicom samoga neba, dotaknula moje uznemireno
tijelo i iz nutrine izvukla na svjetlo dana, na moje lice, s tek nešto rastvorenim
usnama, osmijeh prepun ushita
Trajao je sekundu, dvije ili deset?
Trajao je i bio je živ
Nisam očekivao toliko nemoći i slabosti jer uopće se nisam mogao oduprijeti
zvuku izgovorenih slova tvoga imena

Živjeti u laži

Za ponekog je laž istina
Za druge tek iluzija o istini
Oni što se kunu u istinu, groze se laži
Mi koji živimo u laži, klonimo se istine
Laž je zabavnija, obećava ponešto kratkog trajanja, a istina, ona je limitirana i
nema mnogo obzira za naše slabosti
Stoga je bolje živjeti u laži
S istinom nećeš daleko stići

Život

Potrošio sam gotovo cijeli ljudski vijek kako bi se grčevito otimao za nekoliko krhotina sivkastih osjećaja, nevelikih i tko zna od kada
Doista, sve sam svoje dane stratio na oživljavanje fragmenata koji me bezuvjetno slijede, pokušavajući neprestano im udahnuti iskricu koja će rasplamsati njihova fragilna tijela, no bez uspjeha, nikada, niti jednom
Nemam se kamo ni osvrnuti, slabo nazirem budućnost, u prostoru sam negdje između, duboko i snažno uronjen u prošlost s rijetkim mislima o idućim danima
Osjećaji su i dalje gotovo, posve beživotni, što ih uopće drži živima?

Misli i riječi

Valja obzirno birati riječi koje ćeš tek čuti
Jednostavno ih predvidjeti i uklanjati im se
Izbjegavati ih pod svaku cijenu
Nikada se ne susretati s njima, pa ni spontano

Tako se sačuvati

Ili razmišljati o njima kao o pojavi koja ne postoji, koja nije dokazana, kao da su
potpuna izmišljotina

I tako se sačuvati

A ako se moraš s njima suočiti i ne možeš pokriti oči, ni prekriti uši, spremi se na
najgore, sva neizbježna sudbina sručiti će se na tvoje tijelo i sve skršiti, preostati
će samo nakupina polomljenih kosti, nešto sasušene krvi u vreći stare kože tijela

Pomisao

Nije loša ideja, kada promišljam o ružnim danima i istim takvim riječima, nije loša ideja promišljati, kako se oni uistinu nisu ni dogodili, ne, nisu, postojala je tek mogućnost, no nisu se zbili

Pa ni riječi nisam čuo, ne tek čekaju da budu izgovorene, no ja ću im pobjeći i nikada me neće sustići

Dobra je to ideja, gledati s jednim , poluotvorenim okom na svoj život, vidjeći tek rijetke detalje, unaprijed odabrane

Valja se dobro tjelesno i psihički pripremiti, ogroman je napor preda mnom

Jutro

Pokušaj, bez ustezanja i straha zamisliti, blijedo jutro s iznenada uočenom misli
Osjećaš kako si se probudio drugačiji, jedva prepoznaješ svoju lakoću, okovi su
ostali negdje u noći, kada se tijelo grčevito borilo, nadajući se spasonosnoj
svjetlosti i već dojavilo izmorenoj podsvijesti, koja upravo sada posve tiho, šapće
razumu, napokon, naposljetku ostavljamo sve iza sebe, cijelu prošlost,
jednostavno je zaboravljena, zatočena duboko u pijesku pustinje
Možeš kamo hoćeš, no ti još uvijek samo stojiš i obasjan jutarnjim svjetlom uživaš
Kako će koraci biti gipki, poletni, bez osvrtnja, nikada više, nema okretanja
Pokušaj u nekoliko riječi opisati to jutro oslobođenja, šutiš, snažno dišeš i nekako
ravnodušno promatraš okolinu.

Razgovori u tami

Ne vjerujem kako ću se ikada više moći prisjetiti dugih razgovora u tami noći,
negdje od ponoći prema jutru

Ni izgovorenih riječi šaptom ili rijetko samo malo glasnije

Neću se sjećati ni osvita dana dok sam po glavi premetao rečeno, slagao
fragmente u cjeline, osjećajući grozu nemoći, tupu slabost i bol, neugodu niti ne
spominjem

Možda ću se rijetko sjetiti nebrojenih noćnih sati dok sam širom otvarao dveri
zvijeri samouništenja svega što sam ja ili sam bio, temeljito, cjelovito, mada niti
danas ne znajući uistinu zašto, što je bio moj povod, motiv, želja?

Preostao je samo talog mučnine

Prazno jutro

Potpuno prazno jutro, bez riječi, gluha tišina s tek malo svijetla na pravokutniku prozora, čudno sam smiren, kao da sam se zatekao na posve nepoznatom mjestu i još uvijek ne znam na koju ću stranu, svejedno mi je, jednom ću zakoračiti
Promatram kazaljke, minute odmiču, uskoro će i puni sat
Teški, glomazni teret koga se maglovito sjećam nestao je u noći, rasuo se
Napokon se odlučujem pokrenuti, hodam prema podnevu, polovici dana, radujući se suncu

Lice

Kada se napokon desi to toliko iščekivano, žuđeno jutro i od mojih sjećanja ne preostanu ni najsitniji fragmenti, što ću opaziti na tvome licu jer, ti nećeš znati za moju tajnu?

Najprije radoznalo a onda i s gestom koja neodoljivo sličići dosadi saslušati ću nekoliko tvojih riječi ali ih neću čuti

Promatrati ću samo oči i usne prateći gestikuklaciju, ali kratko, vrlo kratko

Možda ćeš mi toga neponovljivog jutra reći nešto važno, dramatično, no ja te neću čuti, jednostavno ne mogu, ne smijem, jedva sam izmakao kandžama samouništenja

Kada se napokon desi to sjajno i obećavajuće jutro, ti nećeš ništa opaziti, moje će lice brižno prikriti tragove noći s rijetkim, stidljivim osmijehom (a ni to nećeš razumjeti)

Osmijeh

Da, toga važnog jutra, mali stidljivi osmijeh biti će moj simbol, jedini znak, put je završio, muka je gotova, tijelo se može odmoriti, dok moja duša već spava, koliko je samo bila dugo budna, razapeta na križu izgovorenih riječi
Ti ćeš ponekad pogledati i nećeš (nikako) shvatiti gdje sam ulovio
(u noći možda) tajanstveni, tek vidljivi osmijeh
Ipak ću iznenada osjetiti uzbuđenje, gledajući ruke, šireći prste, ni traga razornoga, ni spomen
Osmijeh će se ponešto uvećati ali ne previše kako ne bi privukao tuđu pozornost
Sjesti ću s rukama u krilu, sklopiti oči, slušajući glazbu, stalno ponavljajući,
napokon me dodirnuo zaborav (napokon sam dosegao Letu)

Razgovor

Govoriš mi, s ponešto pauza, čini se da ponavljaš, opažaš, ne slušam te, ton se povisuje, okrećem se bez i jedne riječi i u tvojim očima slutim rađanje bijesa
Što se dešava, zašto si takav?

Okrećem glavu i prepuštam se novom roju misli, svakako je glazba u pitanju, jedva primjećujući, jedva čujni tihi žamor izgovorenih riječi, spleta rečenica
Tišina, iznenada, lijepa, ugodna tišina, pravi ambijent za misli o glazbi
Iznova mi govoriš, samo me zanima hoću li na tvome licu išta opaziti što bi me upućivalo na duge noćne razgovore, iako upće ne znam o čemu smo razgovarali, tako, toliko dugo, bespotrebno dugo
Ne, ništa, ne vidi se nit poveznica
Zadovoljan sam, izvlačim stidljivi osmijeh i on klizne preko usana na lice

Povratak na staro

Tek kada izgubiš dosadnu, sivu svakodnevicu, gorko, s kajanjem shvatiš koliko si bogatstvo posjedovao, poput Kira Velikog i to samo zato jer su te zanimali, za tvoj život potpuno nevažni detalji dijela zime i dijela proljeća u davnini
Što si postigao kada si ih iskopao iz tijela zemlje i artefakte izložio svjetlu?
Gledajući ih, mogao si samo osjetiti nemoć, slabost, muku, tegobne misli
I čemu sve to, nakon trideset i pet godina savršenog sivila
Ono što je ispod površine živjelo tamo treba i ostati jer uz svaki neveliki fragment koji otimaš prošlosti ide i pošast, bolest, ruku pod ruku, nastojeći te zgrabiti čim prije i obmotati ljepljivim jezikom, sa samo jednom namjerom, mumificirati

Riječi

Valja se otrgnuti i spasiti se, umaknuti i nestati iz tvoga okruženja, vidokruga, kruga moći i izgubiti se u prostoru bez traga

Izložiti se vjetru i pijesku, valovima i stijenama, studeni i vrućini, skidati sloj po sloj kože i tkiva, sve dok ne preostane, samo ono čisto, dobiveno rođenjem

Tada mogu poslušati tvoje riječi iako neću moći znati koja je njihova prava svrha, moći ću samo nagađati

Valja se otrgnuti i očistiti se, detaljno i krv i kosti i kosu i nokte i utrobu posebno, sve do čistog

Dilema

Koliko puta, često osjećanje teške, nepodnošljive tegobne dileme, mučne dvojbe, okrenuti se, preplesti prste, dodirnuti njezinu vlažnu ruku, obgrliti malo, lijepo oblikovano rame koje sasvim staje u moju ruku, naliježe na mene poput tamnog oblaka što sluti promjenu

Koliko puta i tako često, gotovo neprestano s neugodnim upitom, što dalje?

Živjeti svoj davni život, onaj daleki i stran, no miran, ravnomjieran, bez uzbuđenja i poremećaja?

Živjeti novo, neobuzdano, zloslutno i nepoznato?

Koliko puta sam se upitao, što dalje?

Vrijeme teče i troši moje iluzije, ostaju ogoljene i ružne, samo kosti emocija

Potreba

Potreba za tvojim blagim nježnim dodirom, nadahnjivala me je dugo u
vremenima kada sam se bojao izraziti, izreći doživljeno i željeno
Šutim sam zadovoljan svojim teško stečenim mirom, ugašenim slutnjama, oh
kako sam na tome predano radio, uništio sam svaki trag o njima
I kada se nada pretvorila u dan, progovorio sam šaptom ali glasno, tek su se malo
uzburkali valovi, gotovo neprimjetno su se primicali obali
Potreba je cjelovito neispunjenje, središte je ostalo posve prazno, bezglasno,
nijemo, tek naznake mogućeg
Slutnja o dodiru koji nikada neće zaživjeti u meni duboko se začahurila i vreba
prvu prigodu

Bijeg

Ne valja se zavaravati, moram te zaboraviti, ponašati se kao da te nema, kao da te nikada nije ni bilo iako jasno opažam tvoje prisustvo, snažnu tjelesnu pojavnost
Zatomiti u sebi svako sjećanje na tvoj glas i izgovorene riječi, šaptom ili u bijesu, utrnuti u sebi svaki glas tvojih misli

Ne čuti tvoju bol i strah, ne vidjeti geste, ne gledati u tvoje tamne oči, ne naslućivati tvoj užurbani korak

Moram izmaknuti iz tvoga osjećajnog kruga, kratko se zadržati na graničnoj kružnici i možda se jednom osvrnuti i zatim nestati, sljubiti se s krugom koji sam jednom propustio čvrsto obgrliti svojim rukama

Ne treba se zavaravati, spasiti se, pobjeći, izbjеći samouništenje

Čudesno jutro

Kada me prigrli , napokon, ono čudesno jutro ozdravljenja i okovi se raspu u prah i oćutim lakoću bremena praznine svojih bolnih sjećanja, golemi prostor zaboravljenih misli i ružnih riječi, moći ću oćići i oteti se zlokobnom utjecaju i djelovanju tvoga kruga koji me je nesmiljeno, nemilosrdno pritiskao tlu, ne dopuštajući mi disati, usporavajući mi krvotok, mrveći mi kosti
Oćići ću nasumice, znam , što dalje od kruga i njegove opake moći
Predosjećam, jutro je sve bliže, sluti se njegov jedinstveni miris, nesvakidašnji značaj, privlaći me skori nastup novoga doba gdje se više neće ogledati u zrcalu moj tužni lik
Lijepo je posjedovati nadu i izglednu budućnost

Bol

Trpim bol svakodnevno iznova se prisjećajući riječi šaptom izgovorenih u tami, čini se kako je nepregledna, neograničena trajanja

Već sam se navikao na trpljenje pa ga rijetko i zamijetim, iznenada, bez prava povoda, probudi me tihi noćni glas, za trenutak zastanem i ravnodušno razmišljam kako razina bola varira, zašto je jednom snažniji a drugi put samo upozoravajući

Ipak protrese me svaki trenutak neugode i divim se svome tijelu kako izdržava i kao da postaje jače, što se više mučim mislima iz davnine, ono je čvršće, stabilnije, otpornije, sa sve više izraženom, jednostavno oblikovanom misli, sve će prestati onoga nadolazećeg čudesnog jutra, kada ću se sam sebi čuditi i neshvatljivom dijelu života

No, oprostiti ćeš sam sebi, vrijeme koje dolazi valja iskoristiti na sebi svojstveni način

Otkrivanje

Zašto se nakon tolikih decenija otkrio svjetlu sadržaj već pomalo zaboravljene kutije u kojima su prebivali davni događaji i osjećaji?

Zašto tek sada kada više nemam vremena ni prigoda za radikalne promjene?

Vjerojatno me je sustigla kazna, tko zna kada objelodanjena i za ono što sam činio ali i za ono što nisam.

Ipak, apsurdan je raspon vremena

No, svakako, sasvim je izvjesna namjera u pitanju jer ništa nije slučajno, ništa

Valja još samo malo otrpjeti i otrgnuti se iz kruga, neometan zakoračiti izvan

njega i dugo, ubrzano disati, napuniti pluća, zagrijati krv i kosti i otići

Kada iskoračim izvan kruga, kutija davnih događaja i osjećaja raspasti će se u fini prah nepostojanja

Poglavlje života

Tužno i nerazumljivo razdoblje života, ispunjeno dugim noćnim razgovorima s tek nekoliko važnih riječi, posve tiho izgovorenih i bolnim jutrima kada više ništa nije isto, osim likova što gotovo nevoljko sudjeluju u maskaradi zajedništva, uskoro će završiti

Ja ću se probuđiti bez teških okova, kod tebe se neće ništa promijeniti, nećeš ni opaziti promjenu na meni dok će u mom tijelu treperiti nemir, krvotok će se uzburkati i neću ga moći nikako smiriti a kosti nikad čvršće i spremne za najveće napore

Neću se osvrutati, neću se prisjećati, neću misliti o tebi ni o tvome životu u davnini, ni o danima koje si provela sa mnom, vratiti ću sena brod i neću listati, stare prašnjave karte jer znam svaki pravac, svaki zapuh vjetra koji nadima jedro, svaki zaveslaj vesala, svako propinjanje broda vodi Dalekoj i njezinom mističnom, tajanstvenom žalu

Sve vodi iznova u jedinu prošlost

Brod

Brod je odavno spreman, no ja to nisam primjećivao
Njegova me je užad zazivala, jedro se mreškalo, kentauri su se dovikivali, drvo
vesala i kormila je škripalo, no ja nisam čuo njihove spasonosne glasove,
zarobljen u noći, okovima riječi dok je brod plutao, nestrpljiv
Vidim ga jasno, dodirujem ga, volim njegov miris i zle poglede kentaura
Oči mi lutaju, klize prema pučini
Iskinuli su me, oteli me noći i glasovima ,uzdahnuo sam i stupio na palubu,
mahnuo rukom i zaplovili smo
Noć šapata ostala je negdje iza mene, ne ponovila se, mrmore kentauri
Plovimo

Plovidba

Mučno je i tegobno ploviti kada ti je glava s rojem uzburkanih misli ostala na kopnu, dok prstima dodiruješ kormilo, gledajući prema pučini, nadajući se Dalekoj

Staro drvo palube pucketa pod tvojim nogama ali glava ne čuje
Snoviđenje lebde oko nje, pokušavajući prodrijeti kroz oči, usta, uši
Kako se obraniti kada su ti ruke na brodu s razvijenim jedrom ispod koga klikću
radosno kentauri, napokon plovimo?

Tužna je i žalosna ova plovidba s tijelom na krmi dok uzaludne misli prekrivaju
nebranjenu glavu i goste se njezinom svakidašnjom nemoći

Uzaludne misli

Sustavno me progone uzaludne misli o nekoliko dalekih mjeseci u vremenu koga se više nitko ne sjeća, ni riječi, ni pokreta, ni dodira
Razaraju moje tkivo dok grčevito listam stare karte, ne bi li, barem ovaj put, pronašao pravi, precizan kurs prema tajanstvenom žalu, negdje na rubu Južnog mora, u maglama i polutama, tamo gdje je Daleka
Uzaludne misli me nagrízaju poput teških, malignih smrtonosnih bolesti, najprije jedva primjetljivo a zatim sve užurbanije i bolnije
Pravac se nazire, uočavam njegovu logičnu jednostavnost, dinamičnost plova
Jedino drevne karte nude spas, bez obzira što im se uvijek ne može vjerovati, no, one su sada moja jedina opcija

Povijest

Kada jednom sve ovo bude povijest i tama noći i šapat razgovora i riječi od kojih sam se ježio i strepio i tihi glas koji sam zaboravio, neću vjerovati samome sebi kako je muka ipak došla kraju i od nje je tek preostao nevidljivi ožiljak negdje, duboko skriven u tijelu, zakriven od svih radoznalih upita i pogleda
Njegov će me bolni grč katkada upozoriti kako je on još uvijek skriven i nezacijeljen, no kaže mi, vjeruj mi, mogao sam biti i veći, dublji, bolniji, gadniji, opakiji

Kada jednom sve ovo bude povijest s izrečenim mislima pretvorenim u potpuni, cjeloviti zaborav, jedino ću se katkada priupitati, kada je započela golgota i zbog čega?

Zašto sam neoprezno otvarao mračnu kutiju tame, sloj po sloj, glas o glaas, riječ po riječ, kako bih se domogao nekoliko izgovorenih rečenica sjećanja o bolu i ljubavi?

Pamćenje

Čudan je način na koji pamtimo pojedine detalje iz udaljenih vremena i još daljih, nejasnih događaja

Neobično je dobro se prisjećati glasova u tami, od šapata do bijesa i čuti iznova tek nekoliko običnih, skromnih po značenju, kratkih rečenica s bolnim, mučnim, tegobnim odjekom, čiji zvon treperi još uvijek, zagubljen negdje u limbu

Ne sjećam se svjetla, topline već mraka, tame i studeni što je nalegla na moje uzdrhtalo srce, gnječeći ga svojim ogavnim riječima

Čudan je način na koji pamtimo lica koja više nisu s nama ili su tu ali ih ne opažamo, ne želimo čuti njihov ružni glas, opaziti njihove kretnje jer oni su sačinjeni od lakih, prozirnih materijala kako je moje oko odredilo

Ne sjećam se ugone i spokoja već boli i patnje koja nas je gadno opekla svojim dugim kracima uništenja, zazivajući još veća zla

Sve sam lijepo i otmjeno zaboravio o njoj i nikada se nisam osvrnuo na crnu davninu

Ona sada živi u svom laganom prozirnom tijelu neviđenja, trošeći svoj život onako kako želi, dok ja svakodnevno plovim sa svojim oronulim brodom prepun iščekivanja i nade

Čudan je način na koji pamtim svoj uzalud potrošeni život i poneku noć koja nas je opasno ranila riječima iskopanima u prošlosti

Osjećam vjetar, pojačava, jedro se nadima, kentauri su zabrinuti, slijedi oluja, mrmrljaju

Neka, neka, radosno vičem, to je oluja našega mora

GLASOVI

Prvi glas

Odjeknuo je prigušeni glas
Vratila se, iz prognanstva
Razmaknula je zastore i iznova zakoračila na tajanstveni otok
Vratila se Vladarica Beskrajja
Glas o iznenadnom povratku netremice i neprestano se umnožavao tvoreći sve
snažniji vihor urlika iznad voda i kamena
Zatekao me je dodir vjetra dok sam osluškivao tih nekoliko naizgled jednostavnih
riječi
Posve sam bio nespreman čuti ih
Zar doista nije nestala za sva vremena?
Zar se nije zauvijek stopila s maglom?
Ne, gorko sam se osmjehnuo , jer znao sam, znao sam oduvijek, ona je oličenje
vječnosti same i u isti trenutak osjećao radost i olakšanje zbog vijesti o povratku
ali i strah, što sada?
Zagledao sam se u more, ali i ono je šutjelo, zbunjeno

Drugi glas

Luka nije ponudila mir koji sam očekivao i zbog koga sam se sklonio s otvorenog mora

Nemir, neizvjesnost, bojazan, brojni upiti, šapat i tihi govor, tišina ponajprije
I gotovo sasvim iznenada, kao duga, opaka oštrica , luku je prepolovio drugi glas
Jest, vidjeli su je, ugledali, neki i začuli njezin zvonki glas

Nepromijenjena je, magla joj nije naškodila, o tome svjedoči blistavo crnilo očiju
Sve je stalo, brodovi ne isplovljavaju, ne pripremaju se za plov, čeka se, sve je
zastalo, luka je obamrla

Glas izdaleka sledio je pokrete i poglede

Razgrnula je teške okove magle, oslobodila se i vratila u naše skrivene živote